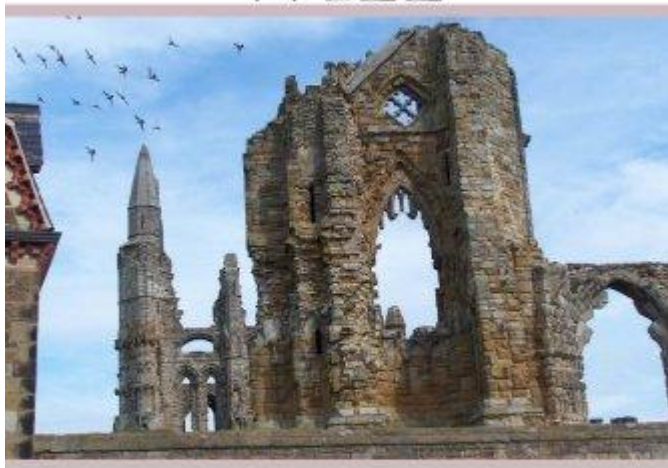

THE FREE WILL

SORIN CERIN

SORIN CERIN THE FREE WILL

SORIN CERIN

**THE
FREE WILL**

Poems of meditation

SORIN CERIN THE FREE WILL

2016

Copyright © SORIN CERIN 2016

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Manufactured în the United States of America

ISBN-13:
978-1537234298

ISBN-10:
1537234293

SORIN CERIN THE FREE WILL

This book have been published for first time by Paco Publishing House in Romanian language in Romania

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CERIN, SORIN

Liberul arbitru / Sorin Cerin – București : PACO, 2015

ISBN 978-606-665-107-3

821.135.1-1

This book have been published also in Romanian language in the United States of America

ISBN-13: 978-1511403597

ISBN-10: 1511403594

Critical appreciations about the poetry of meditation

PhD Professor Al Cistelean within the heading Avant la lettre, under the title Between reflection and attitude, appeared in the magazine Familia nr.11-12 November-December 2015, pag.16-18, Al Cistelean considers about the poetry of meditation, of Sorin Cerin, that:

"From what I see, Sorin Cerin is a kind of volcano textually, in continuously, and maximum eruption, with a writing equally frantic, as and, of convictions. In poetry, relies on gusts reflexive and on the sapiential enthusiasm, cultivating, how says alone in the subtitle of the Non-sense of the Existence, from here the poems "of meditation".

One approach among all risky - not of today, yesterday, but from always - because he tend to mix where not even is, the work of poetry, making a kind of philosophizing versified, and willy-nilly, all kinds of punishments and morality.

Not anymore is case to remind ourselves of the words said by Maiorescu, to Panait Cerna, about

SORIN CERIN THE FREE WILL

"philosophical poetry," because the poet, them knows, and, he very well, and precisely that wants to face: the risk of to work only in idea, and, of to subordinate the imaginative, to the conceptual.

Truth be told, it's not for Sorin Cerin, no danger in this sense, for he is in fact a passional, and never reach the serenity and tranquility Apolline of the thought, on the contrary, recites with pathos rather from within a trauma which he tries to a exorcise, and to sublimates, into radical than from inside any peace of thought or a reflexive harmonies.

Even what sounds like an idea nude, transcribed often aphoristic, is actually a burst of attitude, a transcript of emotion - not with coldness, but rather with heat (was also remarked, moreover, manner more prophetic of the enunciations).

But, how the method, of, the taking off, lyrical, consists in a kind of elevation of everything that comes, up to the dignity of articulating their reflexive (from where the listing, any references to immediately, whether biographical or more than that), the poems by Cerin, undertake steep in the equations big existential and definitive, and they not lose time in, domestic confessions.

They attack the Principle of reality, not its accidents. Thus, everything is raised to a dignity problematic, if no and of other nature, and prepared for a processing, densified.

SORIN CERIN THE FREE WILL

Risks of the formula, arise fatal, and here, because is seen immediately the mechanism of to promote the reality to dignity of the lyrism.

One of the mechanisms comes from expressionist heritage (without that Sorin Cerin to have something else in common with the expressionists), of the capitalized letter, through which establishes suddenly and unpredictably, or humility radicalized , or panic in front of majesty of the word.

Usually the uppercase, baptizes the stratum "conceptual" (even if some concepts are metaphors), signaling the problematic alert.

It is true, Sorin Cerin makes excess and wastage, of the uppercase, such that, from a while, they do not more create, any panic, no godliness, because abundance them calms effects of this kind, and spoil them into a sort of grandiloquence.

The other mechanism of the elevation in dignity rely on a certain - perhaps assumed, perhaps premeditated - pretentious discourse, on a thickening lexical, and on a deep and serious declamation.

It is insinuated - of lest, even establishes - and here is an obvious procedure of imaginative recipe, redundant over tolerant.

How is and normal - even inevitable - in a lyrical of reflection what wants to coagulate around certain cores conceptual, the modality immediate of awareness of these nodes conceptual, consists in materializing the abstractions,

SORIN CERIN THE FREE WILL

making them sensual is just their way of to do epiphany lyrical.

But at, Sorin Cerin, imaginative mechanics is based on a simple use of the genitive, which materialize the abstractions, (from where endless pictures like "the thorns of the Truth," "chimney sweeps of the Fulfillments," " the brushes of Deceptions" etc. etc.), under, which most often is a button of personification.

On the scale of decantation in metaphors we stand, thus, only on the first steps, what produces simultaneously, an effect of candor imaginative (or discursive), but and one of uniformity.

Probable but that this confidence in the primary processes is due to the stake on decanting of the thought, stake which let, in subsidiary, the imaginative action (and on the one symbolized more so) as such.

But not how many or what ideas roam, through Sorin Cerin's poems are, however the most relevant, thing (the idea, generally, but and in this particular case, has a degree of indifference, to lyricism).

On the contrary, in way somewhat paradoxically, decisive, not only defining, it's the attitude in which they gather, the affect in which coagulates.

Beneath the appearance of a speech projected on "thought", Sorin Cerin promotes, in fact, an lyricism (about put to dry) of, emotions existential (not of intimate emotions).

SORIN CERIN THE FREE WILL

The reflexivity of the poems is not, from this perspective, than a kind of penitential attitude, an expression of hierarchies, of violent emotions.

Passionate layer is, in reality, the one that shake, and he sees himself in almost all its components, from the ones of blaming, to the ones of piety, or tenderness sublimated (or, on the contrary, becoming sentimentalist again).

The poet is, in substance, an exasperated of state of the world and the human condition and starting from here, makes exercises with sarcasm (cruel, at least, as, gush), on account of "consumer society" or on that of the vanity of "Illusions of the Existence".

It's a fever of a figures of style that contains a curse, which gives impetus to the lyrics, but which especially highlights discursive, the exasperation in front of this general degradation.

So general, that she comprised and transcendental, for Sorin Cerin is more than irritated by the instrumentalization of the God (and, of the faith) in the world today.

Irritation in front of corruption the sacred, reaches climax, in lyrics of maximum, nerve blasphemous ("Wickedness of Devil is called Evil, / while of the God, Good. ", but and others, no less provocative and" infamous " at the address the Godhead); but this does not happen, than because of the intensity and purity of his own faith (Stefan Borbely highlighted the energy of fervor from the poetry of Cerin), from a kind of devotional absolutism.

SORIN CERIN THE FREE WILL

For that not the lyrics, of challenge and blame, do, actually Cerin, on the contrary: lyrics of devotion desperate and passionate, through which him seeks "on Our True God / so different from the one of cathedrals of knee scratched / at the cold walls and inert of the greed of the Illusion of Life ".

It is the devotional fever from on, the reverse, of imprecations and sarcasm, but precisely she is the one that contaminates all the poems.

From a layer of ideals, squashed, comes out, with verve passionate, the attitudes, of Cerin, attitudes eruptive, no matter how, they would be encoded in a lyrical of reflections. "

Elvira Sorohan - An existentialist poet of the 21st Century

Without understanding what is "trans-poetry", which probably is not more poetry, invoking a term coined by Magda Cârneci, I more read, however, poetry today and now I'm trying to say something about one certain.

Dissatisfied of "insufficiency of contemporary poetry" in the same article from "Literary Romania", reasonably poetess accuses in block, how, that what "delivers" now the creators of poetry, are not than notations of "little feeling", "small despairs" and "small thinking. "

Paraphrasing it on Maiorescu, harsh critical of the diminutives cultivated by Alecsandri, you can not say than that poetry resulting from such notation is also low (to the cube, if enumeration stops at three).

The cause identified by Magda Cârneci, would be the lack of inspiration, that tension psychical, specific the men of art, an experience spontaneous, what gives birth, uncontrollably, at creation.

SORIN CERIN THE FREE WILL

It is moment inspiring, in the case of poetry, charged of impulses affective, impossible to defeated rationally, an impulse on that it you have or do not it have, and, of, which is responsible the vocation.

Simple, this is the problem, you have vocation, you have inspiration.

I have not really an opinion formed about poetry of Magda Cârneci, and I can not know, how often inspiration visits her, but if this state is a grace, longer the case to look for recipes for to a induces ?

And yet, in the name of the guild, preoccupation the poetess, for the desired state, focuses interrogative: "... the capital question that arises is the following: how do we to have access more often, more controlled and not just by accident, to those states intense, at the despised <inspiration>, at those levels, others of ours, for which the poetry has always been a witness (sic!) privileged ".

We do not know whom belongs the contempt, but we know that the inspiration is of the poet born, not made.

The latter not being than a craftsman and an artist.

I have in front three volumes of lyrics of the poet, less known and not devoid of inspiration, Sorin Cerin, ordered in a logical decrescendo, understandable, Non - sense of the Existence, the Great silences, Death, all appeared in 2015, at the Publishing Paco, from Bucharest.

After the titular ideas, immediately is striking, and poetic vocabulary of the first poem, and you're greeted with the phrase "Illusion of Life" that spelled with capital letters.

It is, in substance, an expression inherited from vocabulary consecrated of the existentialist, enough to suspect what brand will have the poems.

Move forward with reading, being curious to see you how the poet remains on same chord of background, and how deep, how seriously lives in this idea, not at all new.

SORIN CERIN THE FREE WILL

And it is not new for that the roots of the existentialism, reformulated modern, draw their sap from the skepticism of biblical, melancholic Ecclesiastes, discouraged, in the tragic consciousness of finitude as destiny.

It is the King biblical, an, existentialist *avant la lettre*.

He discovers that "weather is to you be born, and a time is to die", otherwise "all is hunting of wind".

What else can be said new in our time, even in personal formula, when the existentialism has been intensively supported philosophically, in centuries XIX, and, XX, from Kierkegaard and up to Sartre, with specific nuances.

A poem in the terms, of the existentialism status, more can interested the being of the our days, slave of the visual image and the Internet, only through adaptations or additions updated, complementary the central idea, and not finally, by the power of the return over of the self.

It is about what you are trying to achieve the poet Sorin Cerin, leaving us, from the beginning, the impression that he lives the miracle creative, the inspiration.

Wanting to guide the reader to search for a specific kind of poetry cultivated in these volumes (with one and the same cover), author subtitled them, *ne varietur* "Poems of meditation", as and are at the level of ideas.

But how deep and how personal, is the meditation, you can not say than at the end of reading, when you synthesize what namely aspects of ontology and from what perspective, intellectual and emotional, them develop the poet.

Certainly, the existentialist poetry vocabulary universal, recognizable, is now redistributed in an another topic, what leads to combinations surprising of new, some daring, or terribly tough, such as those concerning the church.

SORIN CERIN THE FREE WILL

Reading only one of the three volumes is like as you them read on all, are singing on same chord with minimal renewal from, a poem to another.

The poet closes in a unitary conceptual sphere, from here the specific rhetoric.

Wherever you open one of the volumes, you are in the center of the universe poetic of the same ideas, the same attitude of skepticism outraged.

At the level of language, the same vocabulary, well-tuned with the conceptual sphere, is recombined in new and new phrases with updates related to today's environment, and even immediately of the Being, thrown into the world to atone for the "Original Sin".

It is known, because sages said, "Eva's son does not live in a world devoid of wails".

The ambition to build a personal meditation, impossible to achieve at the level of poetic vocabulary, already tired, is compensated by the art of combination of the words, without being able to avoid redundant frequency of some phrases.

The most frequent, sometimes deliberately placed and twice in the same poem is "Illusion of Life".

Dozens of others keywords, complementary, surprises by ostentatious use, to emphasize the idea of "Non-sense of Existence".

Are preferred, series of words written with uppercase: "Moment," "Immortality," "Illusion," "Absurd," "Silence," "Death," "Eternity", "Absolute Truth", "Dream", "Free Will", "Original Sin", "Love", "Loneliness", "Alienation", "God" and many others.

The phrase brings here and now, living problematized of the existence is "Consumer Society".

Is released from poetry a frenzy of duplication of word, what supports the idea.

Often this exuberant energy of rearrangement of words, covers what you looking for in poems composed on

SORIN CERIN THE FREE WILL

one and the same theme, namely, living intense affective of feeling of "illusion of life" inside, not outside.

Here, we more mention of manner to distinguish the expressive words spelled with a capital letter.

Rain of uppercase tends to flood few basic meanings of the poems.

And more there's a particularity, the punctuation.

After each verse, finished or not as, understood, grammatical or not, it put a comma; the point is put preferably only after the last verse.

Otherwise than biblical Ecclesiastes, our poet, more revolted, than melancholic, do hierarchies of vanities pretty little ordered that you to can follow clear ideas.

The significances is agglomerating, in one and the same poem, like *Hierarchy of the Vanity*.

But it's not the only one.

Of blame can be contemporary reality which provokes on multiple planes, poet's sensibility.

The word "the vanity" is engaged in a combination serious, sharp, put to accompany even the phenomenon of birth of the world, for to suggest, finally, by joins culinary very original, willfully, vulgar, disgust, "nausea", í la Sartre, left behind by the consciousness of the absurd of existence.

I sent at the poem, Industry Meat Existential: "Plow of the Vanity dig deep, / in the dust of the Existence, / wanting to sow the genes of the Illusion of Life, / for to be born the World, / after a prolonged gestation, / in womb without limits, of the Lie, / that rests on Truth for to exist, / ... ravens blacks of the thoughts, / by developing, / A true Industry of the Meat Existential, / beginning, / from steaks of, dreams on the barbecue of the Absurd, / up to, / sausage of highest quality of the Hopelessness. "

What you find in this poem: paradox, nonsense, nihilism, disillusionment, dreams made ashes, all this and

SORIN CERIN THE FREE WILL

more will multiply, kaleidoscopic recombine in all creation contained in these volumes.

If, the notions and synthetic concepts contained in words maintains their meaning constant, the fate of the "word" is not the same, seems to go toward exhaustion, as and the force of renewal of poetry.

Have and the words their fate, apart from poetry, as the poet says.

At first, paradoxically, "Autumn sentimental" is forsaken by the "harvests passionate of words" frantically collected, by the temper ignited of the poet in love only of certain words, those from existentialist semantics.

Sometimes, "Flocks, of words, / furrow the sky of Memories".

In registry changed, the word is tormented as a tool of media, violent, rightly incriminated of poet: "Words lacustrine / cry in pots of Martyrs, / put at the windows of brothels of Newspapers ...".

Is deplored the fate of the words employed unusual, grotesque: "At butchery of Words, / in the street corner of the Destiny / are sold bones of phrases rotten, / legs of meanings for fried ...".

And with this fragment I have illustrated the originality resentful word combinations, which give free course the ideas, a poetic attitude provoked by the revolt against the nonsense of existence.

Ultimately is metaphorise "the winter of the Words, / which snows over our Days ..." and is deplored their fate, the falling "in the Mud, of some Words, / obscene and full of invective", and finally, their death: "Cemeteries of words are strung in the souls, / what they will and hopes at Resurrection ...".

Here the words came back to poetry.

But, the word is only the tool what not is only of the poet's, only of his, is the problem of background of

SORIN CERIN THE FREE WILL

existence illusory, perceived as such, in the existentialism terms from the early 21st century .

This is the core, the leitmotif of dozens of poems signed by Sorin Cerin, distributed studied, I suppose symbolic numerological, in each volume 77 each, neither more or less.

From the seed of this idea generously sown, rises for the poet tired of so much, kneaded thinking: "Herbs of questions what float lazily over the eyelids / of the Sunset, / what barely can keep ajar, / in the horizon of some Answers, / what appear to be migrated toward the cold distances of the Forgetfulness. "

The note meditative of these lyrics is not entirely discouraging.

The poet is neither depressed nor anxious, because he has a tonic temperament.

He always goes from the beginning with undefeated statements the will, to understand, without accepting, as, thus, may to return toward the knowledge of self.

In poetic images rare, is outlined a kind of summary of poetic discourse, focused in the poetry The Hierarchy of the Vanity, ended in contemporaneity terms of the absurd.

It's a way to renew what was more said, that "we eat absurd on bread."

The plural indicates in poet an exponent in the name of man in general, "the granite" signifying the mystery impenetrable, of which is now facing "cane thoughtfully" "climbed up on the rocks of Life / we want to understand the granite as it is, / a reed conscious of self.

|| Demolish the pillars of Nature of the Illusion of Life, / trying to put in their place, / A Dream far stranger of ourselves. || ruined the Weakness , / ... becoming our own wrecks, / what wander to nowhere. || ...

Would be the eyes of Consumer Society made only to/ watch the Hierarchy of the Vanities?

SORIN CERIN THE FREE WILL

Love that would deserve a comment of the nuances at which send the poetic images, is in the Dream and reality, an: " icon attached to the walls of the cold and insensitive, / of a cathedral of licentiousness, as is the Consumer Society, / which us consumes the lives / for a Sens what we will not him know, never. "

Beyond the game of words, is noted, the noun seriously, what cancels altogether the sacredness of the cathedral.

It's a transfer of meanings produced by the permanent revolt poured out upon the type of society we live in.

Our life, the poet laments in the Feline Existential: "is sells expensive at the counter of the Destiny / for to flavor the Debauchery, / subscriber with card of pleasures, all right / at the Consumer Society." / ... "Empty promises / and have lost keys of the Fulfillment / and now make, Moral to the cartel of Laws / alongside the prostitutes politicians, of the moment ".

Violent language, as poetic arrows thrown and against terrible degradation of politics, gives free course to the ideas, a type nihilistic rebellion, raised to the rank of principle.

Absolutely current target is even more evident when, in the poem, the Game of the Life with Death,, is criminalized in much the same terms, "Consumer Society Famine garden, / as, great athletes, of cutting of incomes / hysterical and false, scales of the Policy, / us skimp sparingly each, Moment ... ".

Changing the subject, vocable "moment" in relation to "eternity", updates a note from the arsenal of specific words from the language of the great existentialist thinker who was the mystic Kierkegaard.

After how attitudes clearly atheist, when it comes to God and the church, in the poems of Cerin , update hardness of language, with particularities of existentialism

SORIN CERIN THE FREE WILL

of Sartre, while Mathematics of the existence and many other poem, us bring back into the cultural memory the image of that "monde cassé" perceived critical by the frenchman Gabriel Marcel.

Perhaps the most dense in complementary concepts the "existence", between the first poems of the first volume, is Lewdness.

Are attempts to give definitions, to put things in relationship through inversion with sense, again very serious accusatory, like the one with address at "monastery".

Sure, unhappiness of the being that writes such poetry, comes not only from the consciousness of the fall of man in the world under the divine curse, but and from what would be a consequence, rejection, up to the blasphemy of the need for God.

The interrogation, from the poetry, Lewdness, which, seems that leaves to the reader the freedom of to give particular answers, it's a trick of the poet aware of what affirms, at masked mode: "The existence is a ghost caught between two dreams, Space and / Time./ Peace will always be indebted to the War with her own / weapons, Vanity of Democracy and Dictatorship ./ Which Lewdness has not its monastery and which murder /her democracy?"

The poem continues with a new definition of "Existence" as a "gamble", accompanied by "Hope", never left at the mercy of "free will", which would give to man the freedom to change anything. It remains only the freedom of the being to judge her own existence, eternal fenced to can overcome the absurd.

Nature demonstrative of the poet him condemns, extroversion, at excesses, that, scatters, too generous what has gathered hardly from the library of his own life and of books.

Paradoxically, the same temperament is the source of power to live authentic feeling of alienation and

SORIN CERIN THE FREE WILL

accentuated loneliness, until to feel his soul as a "house in ruins", from which, gone, the being, fallen into "Nothingness", more has chance, of to be, doomed "Eternity".

Remain many other comments of made at few words the poet's favorite, written with upper case.

But, about, "Love", "God", "Church," "Absurd", "Moment and Eternity", "Silence" and "Death" maybe another time.

Would deserve, because this poet is not lacked of inspiration so coveted by others, as wrote poet Magda Cârneci, but he must beware of the danger of remaining an *artifex*, and yet not to step too pressed the footsteps from Bacovia or Emil Botta, toward of not them disfigure through excess.

Ana Blandiana: "The poetry of meditation on which a writes Sorin Cerin is not a versification of philosophical truths, but a interweaving of revelations, about these truths. And the ratio of intensity of these revelations and doubt from which are constructed the truths is precisely the philosopher's stone of this poetry. Moreover, secrecy of being able to fasten the lightning of the revelation is a problem as subtle as that of keeping solar energy from warm days into the ones cold. "

Theodor Codreanu: "Sorin Cerin is a paradoxist aphoristic thinker, of, a great mobility of the mind, who controls masterfully the antitheses, joining them oxymoronicly, or alternating them chiasmatic, in issues with major stakes from our spiritual and social life. Poetry from, the Free Will, is an extension of his manner of meditation, imbuing it with a suitable dose of kynism (within the meaning given to the word by Peter Sloterdijk), succeeding, simultaneously the performance, of to remain

SORIN CERIN THE FREE WILL

in the authentic lyricism even when blames "Ravens vulgar, necrophiliacs and necrophagous, of the Dreams".

Ioan Holban : "About the expressiveness and richness of meanings transmitted to the Other, by silence, Lucian Blaga wrote anthological pages. The poet of today writes, in Great Silences, a poetry of religious sentiment, not of pulpit, but, in thought with God, in meditation and in the streak of lightning of thought toward the moment of Creation. Sorin Cerin's poetry is of an other Cain wandering in the wilderness, keeping still fragments from the joy of Eden, to exit from "Vise" of the world, where, at the fallen man, collapses the horizon of soul, in the rains of fire and traces of lead. "

Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan : "The lyrical meditations of Sorin Cerin have something from the paradoxical mixture of despair and energy of the uprising from Emil Cioran's philosophical essays. The notification of tragicalness and grotesque of the existence, does not lead to psychical paralysis, but to nihilism exorcised and blasphemous. Quarrel with "adulterine God" - appellation shocking, but very expressive for the idea, of, original sin of ... God who must be conceived the evil world through adultery with Satan - receives, accents sarcastic in vignettes of a Bibles desacralized, with a Creator who works to firmament at a table of blacksmith, and a Devil in whom were melded all rebels hippy-rap-punk-porto-Rican:

[...] Stars alcoholic, of a universe, greedy, paltry and cynical, drinking by God at the table of Creation,

on the lachrymose heavens of Happiness, scrawled, with graffiti by Devil,

If the poet has set in the poem, To a barbecue. an exercise of Urmuz, success is perfect. Not only, ingenious jumps deadly for the logic of identity from one ontological level to another, we admire here, but and tropism, of, a

SORIN CERIN THE FREE WILL

baroque inventiveness of an Eucharist inside out, because in a universe of the life toward death, the one that is broken is the spirit, the word, to reveal a flesh ... Deleuze, animal, described as the meticulous anatomical map of a medical student. The poet us surprise by novelty and revelation of the definition aphoristic, because after the first moment of surprise, we accept the moralizing scenery of the time, with a past, dead, a future alive, and a present, illusory, contrary to common sentiment, that the lived life is our ego certainly, that only the present really exists, and that the future is a pure hypothesis. Cerin, redefines the human being as, finding the authenticity in multiplication mental of ternal reality and as existentialist project ".

PhD Professor Mircea Muthu: "The desperation to find a Sens to the contemporary existence fill the poetic testimony of Sorin Cerin, in which the twilight of language, associated with "broken hourglass" of time, is, felt - with acuity tragic - of, "our words tortured."

"Meditation, turned towards self itself, of "the mirrors of the question" or of "the eyes" fabulous, of the Ocean endlessly, is macerated at the same temperature febrile, of voltaic arc, enunciated - in short - of the phrase "rains of fire".

PhD Professor Cornel Ungureanu : "Sorin Cerin proposes a poetic speech about how to pass " beyond ", a reflection and a meditation that always needs capital letters. With capital letters, words can bear the accents pressed of the author who walks. with so much energy on the realms, beautiful crossed by those endowed with the grace of the priesthood. Sorin Cerin ritualization times of the poetic deconstruction, if is to we understand properly the unfolding of the lyrics under the flag of the title. "

SORIN CERIN THE FREE WILL

PhD Professor Ion Vlad : "Sorin Cerin has defined his poems from the book " The Great Silences ", " poems of meditation ". Undoubtedly, reflexivity is the dominant of his creation, chaired by interrogations, riots, unrest and dramatic research of SILENCE, topos of the doubts, of the audacity, and, of the adventure of the spirit, in the permanent search of the truth, and his poetry follows to an axiology of an intense dramatic. Is the lyric of the lucidity, meditation and of genuine lyricism ".

Ph.D. Lecturer Laura Lazăr Zăvăleanu: "Intellectual formed at the school Bucharest, but sensing the need to claim it admiringly, from the critical model, of the school Cluj, where he identify his exemplary models in the teachers, Ion Vlad and Mircea Muthu, Sorin Cerin builds and the poetry intertextual, because the poet of the Great Silences, declares all over, his experts, identified here, intrinsically, with Blaga (through philosophical reflection and prosodic structure, sometimes deliberately modeled after Poems of light) and Arghezi. The very title of the volume, the Great Silences, impose the imperative, of an implicit dialogue with the poetry of Arghezi bearing the same title. At the searches feverish from the Psalms of Arghezi, of a God called to appear, answer them here the interpellations indefatigably of an apostate, believer, that is torn in the wilderness of the thought and of image broken mirrored by the world declared, between love denouncer, and affectionate revolt, between curse incantatory and disguised prayer, of eternally in love, without being able, to decline, in reality, fervor, although the word has experimented, aesthetic, the whole lexicon, blasphemously and apocalyptic. A duplicity of salvation, in fact, that - shouting the drama of alienation and of introspection missed, as and the impotence of the meeting with the other, or fear of overlapping with him, in a world whose meaning is wandered into "darkness of the camps of ideas", at the

SORIN CERIN THE FREE WILL

interference of a time and of a space reached ' at the end of border "- gives birth, in the litany, *`a rebours*, the signs of creation redeemed, in full feast cynical, "on the table of potter of love".

Conf. univ. dr.Călin Teuțișan: "Poetry of Sorin Cerin declaim a fatal nostalgia of the Sense. Thinking poetic trying his recovery, from disparate fragments, brought back together by labor lyrical, imagining a possible map reconstituted, even fragmentary, of the world, but especially of the being. Using of metaphors, neo-visionary, is context of reference of these poems, crossed, from time to time, of parables of the real, "read" in the key symbolic, but and ironical. Cynicism is entirely absent in the lyrics of Sorin Cerin. This means that the lyrical personage, what speaks in this pages, namely, consciousness lyrical, put an ethics pressure over reality, thus forcing her to assume own forgotten truths. "

PhD Professor Cornel Moraru: "Prophet of existential nothingness, the poet is part of category of the moralists, summing up in a fleeting manner, precepts aphoristic, and rough projections from a ecstatic vision of the end of the world. His meditations develops a furious rhetoric on theme "nonsense of Existence", although expressing more doubts than certainties, and questions than answers. The intensity of involvement in this endeavor lyrical, touches, at a time, odds extremes: from jubilation to sarcasm, and from indignation again at ecstasy ... "

PhD Professor Ovidiu Moceanu:"Through the cemeteries of the dreams, volume signed by Sorin Cerin, poetry of the great existential questions seeks a new status, by building in texts which communicate underground, an image of man interrogative. "Cathedral of the existence" has her pitfalls, "Absolute truth" seems unattainable,

SORIN CERIN THE FREE WILL

"White Lilies of the truth" can kill, "if not ventilates pantry of mind," the poetic ego discovers rather a "God too bitter" ... All these are expressions of a state of great inner tension, in which the lucidity has wounded the revelation, and has limited the full living of the meaning of existence. "

PhD Professor Dumitru Chioaru: "Speech prophetic, philosophical or poetic? - It's hard to determine in which fits texts of Sorin Cerin . The author, them incorporates on all three into a personal formula, seemingly antiquated, aesthetic, but, speaking with breath of, *poeta vates*, last words before Apocalypse. An apocalypse in which the world desacralized and dominated by false values, ends in order to can regenerate through Word ".

PhD Professor Ștefan Borbély: "Spirit deeply and sincerely religious, Sorin Cerin desperate search for the diamond hidden in the darkness of the rubble, of the ashes. A whole arsenal of the modernity negative - cups of the wilderness, water of the forgetfulness, slaughterhouses, the feast continuous of suffering, monkey of rotten wood, etc., etc. - is called to denounce in his lyrics, "lethal weapons of the consumer society" and "the madhouse" of the alienation by merchantability of our everyday existence. The tone is apodictically, passionate, prophetic, does not admit shades or replicas. "The new steps of faith" are enunciated peremptorily as hope of the salvation collective, "divine light" it shimmers in, deliverer, at end, still distant of the torture, but on the moment, the poet seems to be preoccupied exclusively rhetoric eschatological, glimpsing decadence, resignation moral or ruins almost everywhere where it can to walk or look "

Gheorghe Andrei Neagu: "Defining for, this writer seems to be rightfully, the doubt, as the cornerstone of his poems (Mistake pg.73). I congratulate the author, for his

SORIN CERIN THE FREE WILL

stylistic boldness from " From the eyes of the divine light, page 81, as well as from the other sins, nestled in his creator bosom. I think Romanian literature has in Sorin Cerin a writer 3rd millennium that must be addressed with more insistence by criticism of speciality"

Marian Odangiu: "Lyrical poetry of Sorin Cerin is one, of, the essential questions: the relationship of the Being with the Divinity, in a world of increasingly more distorted by point of view of value, -and distortionary the same time!-, disappearance of some fundamental benchmarks - attracting after themselves of interrogations overwhelming, and infinite anxieties - absence all more disturbing of some Truths, which to pave the way to Salvation, deep doubts demotivating on the Meaning of Life, absurd raised at the rank of existential reason, feeds the fear and anxieties of the poet. Such, his lyrics develop a veritable rhetoric of despair, in which, like an insect hallucinated of Light, the author launching unanswered questions, seeking confirmations where these entered from far in dissolution, sailing pained, but lucid, through images and metaphors elevated and convincing poignancy, builds apocalyptic scenarios about Life, Love and Death ... "

Eugen Evu: "... Books seem to be objects of worship - culture - own testament of a ceremonial ... of, the neo-knowledge, Socratic-Platonic under sign, " the General Governing of the Genesis " for instance. What is worth considered is also, the transparent imperative of the author to communicate in native language, Romanian. The loneliness attributed the Sacred, is however of the human being, in her hypostasis reductive, of the human condition .... How Vinea wrote the poet sees his ideas, or the mirroring in the ' room with mirrors ' of the universal library. A destiny, of course, personal, largely assumed, nota bene. In the volume, the Political, at the extreme of H.

SORIN CERIN THE FREE WILL

R. Patapievici poet is well cognizant of the problem Eliade, of the "fall of the human in politikon zoon"... Between rationalism and irrationalism, Sorin Cerin sailing on the Interconnection Ocean. "

CONTENTS

- 1. Destiny corrupt**
- 2. Cups of wilderness**
- 3. Virgin**
- 4. The traces of the Wrinkles**
- 5. The fantastic Death**
- 6. Ravens vulgar**
- 7. Sleep and Rationality**
- 8. The bells of Time**
- 9. The freedom of Self**
- 10. The mysteries of the Robbery**
- 11. Painted eggs**
- 12. Crooked teeth of the Chance**
- 13. The cheap metal**
- 14. The negligence of to decide**
- 15. Boredom and disorientation**
- 16. Living torches**
- 17. Darkness and Light**
- 18. Feeling**
- 19. The inferno of the blood**
- 20. The sins killed**
- 21. The glances lit of the Heaven**
- 22. Strange enchantments**
- 23. Reckless shores**
- 24. Labours of the Vanity**
- 25. Constellation**

SORIN CERIN THE FREE WILL

26. At end of Smile
27. Inferno with name paradisiac
28. Through the mud of the Destinies
29. Nonsense, Destruction, and Forgetfulness
30. The train of the wings
31. A Free Will, bitter
32. Man and sacrifice
33. The Meeting of the Nobody with the Nothingness
34. The Madhouse of the Consumption Society
35. On the shelves of the butcher's
36. Orientation
37. Alpine
38. The immortal Existence
39. Jail
40. At the kissing of the relics
41. The clowns of the absurd
42. Eagles scavengers
43. The True God
44. Sentenced to Necessity
45. The cheeks of the Hazard
46. The piece of the Destiny
47. The true faith
48. The trees of the regrets
49. Consolation
50. In bird cage
51. Human free will
52. Mental decomposition
53. The crickets of dreams
54. The currency of the World
55. The volcano of futility
56. The frail bodies
57. A God of the mistakes
58. Who knows?
59. The Madhouse Social
60. Somewhere-Sometime
61. At the baptism of Death

SORIN CERIN THE FREE WILL

- 62. The wound of Creation**
- 63. The darkness of foolishness**
- 64. The era of fume**
- 65. Imperfection and Perfection**
- 66. The tombs of bodies**
- 67. Our flowers**
- 68. The game diabolical**
- 69. How many lives us are necessary**
- 70. The roles of the Existence**
- 71. The note of payment**
- 72. Repentance**
- 73. Forever**
- 74. Ravens and deception**
- 75. Desolation and consolation**
- 76. Existence, of smoke**
- 77. At Stock Exchange of the Faith**

SORIN CERIN THE FREE WILL

1) Destiny corrupt

I knew that Death is pretends to be the heart of the wind,
what beats insatiable, the Eternity,
becoming the afterlife.

Waves blackened, it break, the shores of the Feeling,
dissolved in the parchment, of a Longing,
on which I can not him understand,
nor the wings of the Free Will,
shipwrecked deep in the blood of Destiny.
too corrupt by the Existence,
for to be Happiness.

Only the claws of the tears,
more tear the rotten meat, of, the Moments,
on the cheeks full of sweat of, the Thought.

2) Cups of wilderness

It would not exist never Delusion,
without the steps chipped of the Cups of Wilderness,
from which we to us drink the Water of Forgetfulness,
whose handles of Memory,
they would be suffocated if were not be kept,
of, the glance of the sky of snow of your Destiny,
too frozen,
for the Words of my Horizons,
lost in the dust of the Vanity,
from which we build our bodies,
already broken,
of, Potter's wheel,
with name of God,
in a bible of the faith of Nobody,
from which we no us longer can create the soles of Love,
which, to protect us the steps of the Future,
of Parting.

3) Virgin

Wheels of resentment,
what and disowns the whirling the own ways,
of the Absurd,
predestined for to become,
Death,
at the Slaughterhouse of meat of some Moments,
ready to be processed,
as Magnetism Visual,
which us attract the endings, from glances,
for to us be sold,
as the beginnings of a Creation,
on which, no matter how much we try to cook it,
we will not be able to digest it, ever,
as being Virgin,
in palms of the Dreams,
becomed, punches,
that were given strongly,
to, the Truth torn and wrinkled,
of, the Meeting.

4) The traces of the Wrinkles

The stockings of Heaven,
staying stretched on the thread of the Horizon,
for to be shod in Dawn,
of, the steps what will no longer recognizes ever
their Path for which they were transformed,
in the traces of Wrinkle deep,
on the face, of the heart of a God,
of, the Uselessness,
that us was given for to seal,
the Love,
with the churches of the Missed Moments ,
in a celebration continues,
of Suffering.

Only crickets deaf,
more sings to the doors deaf of the Heaven,
inhabited by the blind Saints,
from our great, Revelations,
in which we pretend that us rediscover,
the Absolute Truth,
of a God what seems lost from, us,
of more than an Eternity.

5) The fantastic Death

Battlements of Dreams,
hide the lethal weapons of Consumer Society,
at the foot of which,
we are slain with each lighting of Faith,
which us prays,
to us more wait patiently
the savior and fantastic,
Death,
which us will save,
of all roles of Claws,
on which we were obliged to them sharpen daily,
for to become the arrows,
which to us break the Time,
so ruthless with the ones delayed,
at the hour of death of a Moments of the Eternity,
what, would have become,
without any hesitation,
the Absolute Truth of Existence,
on which some have cursed a as being Love.

6) Ravens vulgar

Clouds of Hopes,
deviating over the Dust,
of bodies of barbed wire,
rusting them in the mud full of emphatically,
of the Fate,
in which are stuck the lead wheels of the same scenes,
but with different scenarios,
of the Life.

Ravens vulgar, necrophiliacs and necrophagous, of
Dreams,
scatter generously Nightmares ,
to each one,
without any discrimination,
based on ethnicity or social position,
of a Sex or another,
what brings to birth
bright future of a Death.

7) Sleep and Rationality

Celerity to deferred,
briefly, forgotten,
days vain,
with zodiacal signs cursed,
drain into Forgetfulness,
empty talk, of, eyes of chain,
bloody meanings,
on the streets desolated by Dreams,
what not wear stockings,
becoming prostitutes, of the own, Sleep,
of an Rationality,
ravaged by the winds of Vanities,
infernally,
of the pornography daily,
from the base of Consumer Society, Ignorance, and
arbitrariness,
of on the backs of glances lost,
under the roof divine and beneficent,
of the Hell from the churches,
where even God is obliged,
to pay taxes,
to the banks full of glow of the Devil,
which gives us daily, ration of happiness or suffering,
with name of Money.

8) The bells of Time

The smiles hysterical, of Dawn,
are ready to tear flesh bloody of the Glances,
who seek desperate their Future,
what seems to forget to more come back,
even under the cloak blackened and torched,
of until now,
which burn on the sacred fire of Life,
the Moments so expensive,
donated for to become,
Eternity.

The bells of the Time,
start to beat, the moments of the Day,
with a frenzy worthy of storms of the feelings,
of the saints of a Love,
on which he can not understand it,
nor even the God,
lost deep into the Stranger from, us.

9) The freedom of Self

Just the sacrifices of the Zodiac signs, of Inferno,
is heard, pounding deaf,
in the horologe plated with Forgetfulness,
from the spire of a church of the Destiny,
what lost the Religion of Love
at the last palm received by Life,
from Time cold,
unselfconscious and frozen,
tied with chains of beasts cruel and greedy,
at the feet of a Word,
that handcuff any,
wings, ideas, feelings,
from the breath of the freedom of self,
what seems now as being, of the Nobody.

10) The mysteries of the Robbery

Evolution and emancipation,
in the geniality of the zodiac sign,
of the monkey of rotten wood,
which we carved him,
after our image and likeness,
creating often, the exhibits grotesque,
known by a whole history,
in the art galleries,
of, the crime and political prostitution,
on which we carry them in backs,
the entire Destiny of the Autumn,
which us had rusted even and leaves of the Original Sin,
shattered by a keen wind of the Inertia,
of to be prominent members crushed,
of a, Society of the Absurd Conjectural,
often demonized,
of, the innovations castrated of the Evolution,
sprang from the mysteries of the Robbery,
of to us steal,
the own, Eternity, of, the Spirituality.

11) Painted eggs

Porridge of spring, starched nonchalantly,
at the head shaved, of the Thoughts
too honest to be true,
in the cesspool, of a Reality
of the Social Debauchery,
what arrogates his right,
at the Monarchy Absolute of the Money,
from the panoply of saints of an Inferno,
with name, of, banks.

Whitewashing dizzying,
cover the obscene drawings,
from the cathedral of the Knowledge,
with smell of stench spiritual,
on the walls of souls,
full of frenetic commercials,
which are done for the painted eggs,
of our own Destinies,
beautifully painted,
in colors how more, warm and bright,
but which, they will not make chicken, never.

12) Crooked teeth of the Chance

Replicas are bedizen,
with earrings torn from the corpses of the Days,
thrown at the dustbin of your gaze,
claimed by Destiny,
to the Frivolities,
to some Pleasures morganatic and demented,
who are denuded,
in the showcase of the brothel with name of Happiness,
where is washed every morning,
the Meeting,
on crooked teeth of the Chance
without of escape,
of, the grave, of a Love,
what has no longer patience,
with own cemetery from bosom,
her Dreams.

13) The cheap metal

Does all faiths confess,
to a God, the same of insensitive,
as of the Heaven, without windows, of, serene,
from our souls?

How many steps should be climbed,
on the stairs which have lost the heights,
from the coffins of Years,
what no longer want,
than the comfortable graves of the houses,
of the cheap metal,
in which have closed forever,
wild Hopes of the Free Will,
on which should have been to choose it,
tied today, of the pillory,
of all sins wanted or unwanted,
of the wisdoms ?

14) The negligence of to decide

Diamond gates of the Paradise broken,
in the camp of words smoldering,
that us burn ceaseless the meaning,
to girded us, on the embers of Existence,
whose diabolical perfection,
wallowing us on the fronts of Knowledge,
torching our senses,
where we become aware with lucidly,
of Death.

Corals of the delusions,
us sinking the ships,
negligence, of to us recant,
once and for all,
of, Human Condition,
of the one who it lose, always,
only and only on himself.

15) Boredom and disorientation

The reverberations of the muscles of a Memories,
forces the padlocks locked of the gyms,
from Decisions full of remorse,
tattooed in the blood of an End,
which although non-stop, it praise with his greatness,
had not in reality,
never,
an embittered of Begining, of his,
in a relationship where Love,
seemed to shine every morning,
under cloth scuffed by the Weather,
of the Habitude,
which wipe the dust, moldy,
by, Boredom and Disorientation,
deposited abundantly,
on the troubled eyes of the Vanity.

16) Living torches

Tongues of fire, have twaddled,
meaningless phrases,
which, is want pure symbols,
of, the Truths lit,
which have became, the living torches,
of the Divine Light within us,
us girds, the Society of Burning Lives,
what rustle frantically, in the parliament of Horrors,
new laws of the hive,
for the manufacture of synthetic honey,
which no longer make caries to the fangs of politicians,
caught with frauds,
on the halls of some tribunals of the Honor,
such that to no more can be named, Humans.

The paltry pyres have lured Destinies,
in the cobwebs immoral,
of a God, corrupt,
up to in the marrow of His bones,
placed on the cross, that was left for to be worn,
of, ourselves,
from cathedrals torn of dishonesty and lawlessness,
of the World what us no longer belongs,
of a long time ago.

17) Darkness and Light

Lost roots,
are spreading through the hair of your whispers,
when I wake up swimming,
through the ocean of your tears of Dream,
where I sailed the entire Destiny,
for to fulfill me, as wheat of bread of the Existence,
on which to smash it, at the feet of Day,
cut into slices,
by the glances that us have linked, chains of Heaven,
at the altar of Immortality,
remaining the star, of, Light Divine,
of, the path of fire,
on which God, has stepped,
for to us parted,
the Truth from the Lie,
and Good from Evil.

18) Feeling

How many verbs will be born,
in the bewildered eyes of, the Hearts,
who have lost the subjects of Hopes,
in the whirling waters of the cold-blooded reptiles,
have become the eternal, Commas,
from Happenings deadly bitten,
at edge, of kiss,
on the wings, of, heaven,
broken,
where I became,
for the first time,
Feeling.

We woke up torn by the white sheet of soul,
where we more can draw,
the Future,
understanding that from now on,
all our visions,
will summarize,
at the echo, deaf and cold,
of the nib forsaken by, the letters written with fire,
on the grave of a Relations,
with Time,
what no more has, long time, Moments,
for us.

19) The inferno of the blood

The barbed wire of the tears,
without of hopes,
rusting on the grave of wrinkles,
of a Time of compromise,
where we have found out in the Inferno of the blood,
what us guarded, mightily the genes,
at the gate of the Destiny.

Late regrets,
snowing over end, of, world, of the Feelings,
which neither to regret their Dreams,
no have more succeeded,
in the volcano lit of the Happenings,
where we became unwillingly,
the lava petrified,
of the statue of a forbidden love,
from yellowed pages of the Bible,
what seems today more than ever,
of, none of us.

20) The sins killed

Petals of crimes,
they break one by one,
from corolla of the flowers,
of some separated souls,
of their own dust, bodily,
for to show us,
which of them is with luck,
at the gate burned of the Happiness.

Sins killed in, the large market of the Destiny,
still stay hanged of Past,
are swaying in the beatings of the Wind,
of an Regret,
on which nor God does not ever understood him,
when he wished Truth instead of, Lie.

21) The glances lit of the Heaven

Revolts and remorse,
rusty rings at end, of, Hopes,
morass of, feelings,
deposited on the bogged wheels of Truth,
of a World on which ought to avoid it,
still from the Death, that brought us Life,
for the awareness of her.

Clouds of regret raining with fire,
over the lit glances of the Heaven,
from the Sunset of Blood,
which us separated,
Light from Darkness,
bringing us endless coldness of the Night,
from the Word in which we believed that we us have built,
the House of wishes hottest,
collapsed at the earthquake absurd,
of the tear now ruined,
from which us drink
the Happiness
in the eyes of a Illusions, of Life,
on which we wanted a,
to be ours.

22) Strange enchantments

Forest of memories rustle powerless,
on the smoldering wrinkles,
of the transit between Life and Death.

Strange enchantments,
reddens passionate convulsions of the saints,
from the orphan icons of prayers,
which are hung from the moldy walls of souls,
in a continuous condemnation, to beheading,
without a clear sentence of Religion,
which wishes neither today
to, give the playing cards of the Events,
on the face trickled of sweat ideational,
of the History.

23) Reckless shores

Roots of flint, have lit sparks poisonous,
in the Words from which we were born, the Knowledge.

Reckless shores,
are break down in own veins,
of a the blood, of Nobody,
who seems that not knows how to live,
beyond the borders of their own river, discretionary,
of the Faith.

Crayfish wandering,
run with foreheads of passionate pleasures,
wasted behind the Brothel with Passions,
of collets of the attractions physical,
what want to us strangle the Existence,
of the Absolute Truth of Sacredness.

24) Labours of the Vanity

When will burn the Horizons of the Meanings ,
and from their ashes,
will be built new steps of the Faith,
is will descend from the heights of Consciousness,
the Truth of the Illusion of Life,
who will rule in peace and quiet,
the entire existence of Humanity.

Neither a wing of Thought,
will not more can to disturb with her flight,
Planetary Perfection,
which will wed with the Eternity of the Cemetery,
hidden in calloused palms of labors of the Vanity,
what will revive in true his value,
the Meaning without of Logical of Life,
giving room and board,
for the Stranger from us.

25) Constellation

We are lost in shooting stars,
of each one in part,
without us realizing,
we built a constellation of horror,
with name of, Consumer Society, the Vanity,
where the pheasants of the masochistic Constitutions,
more believe and now in the colorful plumage of Love,
on which him fasten to the hats of feast,
worn at the sophisticate parades, of the Hypocrisy,
so much of patronizing with the wealthy,
harsh with the others,
under the name of law and fairness.

Only death more can come to rescue us,
on those who more believe in Spirituality.

26) At end of Smile

Regrets broken,
at games desolated, of luck, of Existence.

Roars of, Hopes,
they hit the voids of the Echoes from the graves of the
Loneliness .

Heavens fallen from the heights of Creation,
us crush, the Horizons of the Illusions of Life,
which us have more remained,
where to we can build altars of worship,
for the cold Winters of Words frozen,
at the end of a Smile, dumbfounded,
on the trigger of a weapon of the Apocalypse.

27) Inferno with name paradisiac

We are not nothing else,
than the traces of some shadows,
which us sprout in the graves of own, Consciousnesses.

Roots bitter and with bitterness, of Illusions of the Life,
us have chained with every breath of the Thoughts,
what could die much more decent,
without to be aware of the Death,
born from Zodiac of Helplessness,
of an Life,
prepared for the failure of to Know,
only what is allowed,
from the Inferno with name paradisiac,
of the World.

28) Through the mud of the Destinies

We are the debased rains, of the fire of the Creation
that blesses the dust,
watering it with the wings of the freedom,
at which, we hope, our entire existence?

Or,
the giants with feet of clay, of the Illusions of Life,
which us ceaselessly trample the honor,
of, to us die, more worthy,
the Life,
through the mud of the Destinies?

29) Nonsense, Destruction, and Forgetfulness

The healers of Fortune have become unemployed,
after they have carolled the Life at the Cemetery of Mirth,
where Death carouse nonchalantly,
has drinking without no limit, the Moments, of the Stirrings
from the cups manufactured from the skulls of feeling,
what yet not entirely rotted,
the Vanity,
what us consider the Existence,
as being a struggle, of
the Whole with All,
from the whose Volcano,
to we us collect the lava of daily earnings,
which us burn up to the head,
Conscience of to be strong,
and yet us believe Gods on Earth,
without we notice how, the desolate winds, of the Vanity,
takes us with each moment that passes,
dust from, the earth of the bodies,
toward the air of increasingly high,
where it reigns of an eternity,
the Non-sense,
supported by Destruction and Forgetfulness.

30) The train of the wings

How much, silence,
can exist in a Smile,
what seems that shouts from, all pores, the Helplessness,
to incarnate,
in a Happiness
from the traces of which,
we to create us, vestments, of, Moments,
on which we to them wear,
at the Meeting,
where the suitors of the Illusions of Life,
have foretold us, Love?

In which, railway station, more stops the train of wings,
which to lead us into the endless air, of the eyes, of heaven,
on which even and God seems to him be lost,
when he built the bricks of Love.

31) A Free Will, bitter

Clouds gripped by fright,
of the own storms,
Herds what they have not known, never,
the meadows, of the Freedom,
Gordian knots,
that swallow just words in the wind,
uncut, never,
by a some Meaning,
no matter how, bitter would be,
the Free will.

Just Chances straining,
through the sieve of the fences of barbed wire ,
of the glances blackened,
for becoming snowbound snow,
in which they hide tracks of the shadows, of some
Destinies,
what more believe in Absolute Truth of Existence.

32) Man and sacrifice

How much loss, would be suffered the God,
then when he wrong the Creation?

Between Illusion of Life and the Free Will, exists a bridge,
the Madness.

Happiness is the garb of tolerance that feeds on stupidity.

Through birth we us have sealed, the Death, and through
Death, the Life.

Loneliness is the comma put in the wrong place.

Why reply of Religion is the martyrdom, suffering and
sacrifice?

It is not like that the Man is before all a martyr sacrificed
and full of suffering?

**33) The Meeting of the Nobody with the
Nothingness**

Broken relics, on the ruins of the Remembrances,
have scrawled the name of the Vanity,
on the obelisks of Memory,
of those who believed in Sacrality.

The muscles wet of the tears,
it more wash from time to time,
the stairs on which have trampled the saints steps,
of the Pain, of to us be called,
Love.

The mummified dawns, of the Righteousness,
seem to crumble,
under the weight of a Sky, full of Reproval,
indifferent and cold
of a Meetings of the Nobody from yourself,
with the Nothingness from me.

34) The Madhouse of the Consumption Society

The buttons of the Thoughts ,
are leave unbuttoned,
by, the Primitive Brothel, of the Logic.

The Fire letters of Wisdom,
they will to light the pedestal inert and cold,
too full of mold of the Culture,
while the God, draw to die, his Death,
divided with lavishness to the World.

Only, the Free Will, its eagerly builds,
the Madhouse of the Consumption Society,
where Mankind will be interned,
for Eternity.

35) On the shelves of the butcher's

Sharp replies,
portioned the meat of the Words ,
at the slaughterhouse of the Free Will,
where, the venomous phrases,
kill in the bud any opposition,
of to not be processed,
in one of the basic products such as,
subjection, flattery or the obeisance ,
all registered as trade marks of variety,
in the appanage of the Hierarchy,
where the instinct, of, pack, has great demand.

Anyone and anything is sold and bought,
on the shelves of the butcher's of this Life,
besides Death.

36) Orientation

The bloody fangs of the Time,
rend the Sunset.

Wild horses from Moments,
runs the Freedom,
toward clod of fire, of the Crossroad,
between the Good of gold,
from which we make the wedding ring,
and the Evil of, the fleshly mire,
which, will stretch her hand,
in order to it receive, on finger of marriage,
of the Destiny,
what puts to the Free Will,
the blinkers, of the Illusion of Life,
for to us orient,
as more perfect,
toward Death.

37) Alpine

At the sheepfold of the Reproaches,
neither, a phrase can no longer be milked,
by, the precious Meaning,
from which are produced the delights of the culinary arts,
of the Wisdom.

The dogs of Questions barks hoarse of, misunderstanding,
tied by the fences,
what, seem impenetrable, of some rebel Loves,
and who age,
on the peak of mountain of the Desire,
believing they will conquer The equilibrium,
the hardest slope,
from the chasm, of the Disorientation,
lost in this region alpine,
patronized by the Instinct of the Hierarchy,
of an Society, sick of anguish.

38) The immortal Existence

Can exists the rationality in the art of the Inferno, of calling ourselves People?

To which stars, we owe them the dust of our bodies that its awaits silent, the grave?

All the light years of the Universe can not compete in greatness, one point, about which, the Absolute Truth was aware.

An immortal Existence can be called Death if does not know, the Time and his passing?

39) Jail

The bars entered in Graces,
in the pale light of Life,
for which the Justice,
has become the forgotten church, of the Hopelessness,
and the fullness of soul,
saints who were unable to love, never.

The theft in the Moral of a thief becomes Honesty.

How many cathedrals were not lifted through robbery,
in the benefit and good of the Faith,
for which was not yet invented the jail?

40) At the kissing of the relics

Intoxicating and deceptive advertisements,
with God in positions from increasingly indecent,
they are used,
in purpose to ensure the living standards of Paradise,
which lost its sense of measure,
yet from putting it into use,
to the ones humble and with fear of Faith in blood,
which break the Existence,
in multicolored strips of passions and sufferings,
what will weave in huge queues,
at the kissing the relics of Death,
for a place as more lukewarm,
in the Hereafter,
at the gates of whom,
seems to be a great battle,
for obtaining entry visa.

More exists something unblemished in this world ?

Maybe Absolute Truth which, it is not revealed to us.

41) The clowns of the absurd

The World how would be showed,
if the Illusion of Life not we would be left the Hope?

But, daily crimes?

Certainly were fewer,
because the perpetrators no more are dreaming at Chance,
but all she,
not them has given, not even one impulse
at the scientists, creators,
who had a belief in their God.

Perhaps, the eyes of child cancer patients were more
blackened, more cheerful, or sadder?

The clowns of the absurd from rudders of the governments
would be became more aware?

Here's how Life,
becomes a Balance necessary,
between Evil and Worse.

42) Eagles scavengers

Frippery of ideas stigmatized,
snows over the Apocalypse of the Awareness of Death.

Cemeteries overcrowded by graves of Truths,
smile passers obediently,
enrolled in the choir, of the Illusion of Life.

Eagles scavengers,
large, and blacks, of the Absurd,
it spins above a corpse of Love,
desiring to tear his,
and last pieces,
from the flesh of the rotting Moments,
on the bleached bones of the Forgetfulness.

43) The True God

I can not believe in God of Man,
created from the Free Will of his,
in which is incarnates the Illusion of Life.

The true God,
is the Divine Light of the Absolute Truth,
a Universal Consciousness,
which will not ask you, to you pray at the Humility,
or to do rosary for the Fortunes of Church,
but only to be right with yourself and with those around
you.

I'm not atheist,
because my God is the Divine Light,
but nor believer,
in the religions made for to subdue the Being,
and not for to release it.

44) Sentenced to Necessity

The padlocks of Words of lead,
close the heavy chains,
which barely it longer creepeth,
carried, of, the steps of the Absurd,
toward our prison of all days,
the Existence.

Snowing with Death,
the Vanity being snowbound with new souls,
whose, sole purpose is the release of, the Life,
after the execution of the conviction,
to the Necessity.

45) The cheeks of the Hazard

The Regulation of the blood of Truth,
provides,
to beat the heart of the Lie,
in the rhythm of dance,
played,
on the song of a God,
what seems that lost his divine graces,
becoming too much,
Man.

Only feelings are more tangled, sometimes,
with the rain, of bitter words,
what fall in streams overflowed,
over cheeks blushing of the Hazard,
who does not understand,
how fell the Love from on her throne, divine,
precisely over the flower of the smile,
on which a wears at the buttonhole of the Destiny.

46) The piece of the Destiny

I am often a scene forsaken,
with the planks of the Happiness rotting,
on which, no more plays, of long time,
the actors of Love.

I wait in vain the gong of the Retrieval,
which to beat me the Eternity, of the Moment,
in which I have reconstructed,
a whole Universe,
of your eyes,
of, Immortality.

I look at ghosts of the spectators of Meeting,
which us applaud the piece of the Destiny
what has not been played, never,
on the street of the Shadows, of a Hugs.

47) The true faith

The bridges of Dreams,
binds us, more of Earth,
than the ones of stone, of the Reality.

Painters, of the policies,
can cover several Truths,
if, they will use the weapons of Love,
than on those of the Hostility.

True faith is to have an ideal,
on which to deify him,
but to not him touch, never,
even if will fall humble at your legs,
because it will become the shameless face,
of the Illusion of Life,
from which will grin to you,
Free Will.

48) The trees of the regrets

I never understood,
why the Spring dies,
and the cold from the footsteps of the Passions,
freezes the Expectations,
wrapped with the garments of the Lies,
at the corner of the street, named Longing.

The trees of the regrets,
from the bleached hair of the Years,
have flourished in all colors wrinkles,
and through riverbeds of them,
flow rivers of sweat sentimental,
whose shores,
are hit painful,
by the ravaged face,
of, the loss forever,
of, ourselves.

49) Consolation

God, open my,
the gate of Truth,
for to understand,
why the Horizons,
die crushed,
precisely, by the serene sky,
of the your eyes ,
and, the freedom,
often means to be handcuffed,
by the Wedding rings,
what they will not believe in love, never,
than in the churches,
built without, of, God?

Whither,
I will longer find consolation,
if, Death,
it became freer,
than the Life,
and the Lie,
truer than a Truth?

50) In bird cage

The falls deaf, of the Smiles,
have become a symbol,
of the Existence,
when,
were snowbound in heavy Moments,
chained of Memories,
for to be arrested,
in a Heart of diamond unpolished,
how is my soul,
on which to him sit,
at the earrings of the Passions,
put diligently to the ears,
of the Death.

In bird cage, of the Free Will,
I realized how closed, can I to live my life,
barely when was extinguished the light of the Illusion of
Life.

51) Human free will

Walls morganatic,
wander among the ruins of my soul,
who was somewhere-sometime, a cathedral,
in the rays of the glance of a God,
on which him lost,
at the crossroads of Dignities,
where I felt humiliated and deceived,
of Human free will,
which saw him totally, an Other,
than what ought to be.

Then I began to build again,
obviating the marshes and weeds of the Deceptions,
putting each brick of the Love,
on the pedestal of honor of the Truth,
being builded finally,
a palace of Wisdom,
where I entered demurely.

52) Mental decomposition

Horrors of presentiments,
have waved their flags guilty,
over, the deadly policies of the Moral,
of a World,
of the decline and spiritual disaster.

Roots what seem to be lost
the dust of their bodies,
in hearts of whom, to sink,
becoming their home,
stay decayed and carried by the Winds of the Alienation,
through the boundless deserts,
which accompany the Words,
in a caravan of the mental decomposition.

53) The crickets of dreams

When the cemeteries will lose their purpose,
the World will be disappeared a long time ago.

Only stars what yet have not died their years of light ,
will longer wander dreamily,
over ice bloody, of the shadow, of a Word,
what had passed more of long time than the Weather,
and was named Love.

Nor the crickets of dreams will not more sing,
the oppressive funeral march of the Illusion of Life.

54) The currency of the World

Rays of longing,
have chained with hugs, the Hopes,
springing up among the clouds of Remoteness,
so close of the Vanity,
such that, even and the Dreams received a bitter taste,
being assorted with the sugar of Delusion,
just brought from the grocery insanitary of the Time,
where are sold the Eternal Moments,
increasingly more,
for nothing,
to the traffickers of Happenings,
which they carry to brothels of the Destiny,
for to gain as much from them,
being paid in the most valuable currency of the World,
with name of the Nothingness.

55) The volcano of futility

Thorns disoriented,
they give announcements in the newspaper,
because are looking for heads,
on which to transform them in Christ crucified,
on, Fate of a Faith,
what, would seem to be of Nobody,
if, would not be the blood of Suffering,
which to gush from the volcano unquenchable,
of the Futility,
of an History of the Misunderstood.

Shuddered till and the ruins of churches,
which were built by the nature,
in the cemeteries of our genes,
which us have always dictated,
how to follow,
the path, dusty and criminal,
sadistically and wretched
of a, Free Will,
of the Illusion of Life,
for to us regain the true Freedom,
through Death.

56) The frail bodies

Tears of roses,
drain on the incomprehensible altar, of, the petals ,
on which the Rains have written,
their diaries of every day,
full of poetry and candor,
when have watered,
the dust of frail bodies of Feelings,
which was often punctured,
in the solitary thorns of the Moments,
of a, Spring lit,
in our hearts.

Nobody, not knew that in a bloody sunset,
all these,
they will be cut by the ruthless pliers of the executioner,
with name of Illusion of Life,
on, scaffolding of the Free Will.

57) A God of the mistakes

The wings broken, of, the Memories,
are scattered in the blood volcanic of the Longing.

Flight of claws,
over the lips unquenched and capricious of the Words,
what tear the stairs of the Hierarchy
where the light of existence of eyes of snow of the Truth,
is spellbound,
by the venomous reptiles of the clouds,
from the thoughts stained,
of too much, rain of fairy tales,
which us lie the Will,
seductive of the democracy of the Illusion of Life,
teaching us the first steps of the compromises,
while we hit of stick of steel,
of, the Free Will,
given, by a God of the mistakes,
whom we will not ever understand them,
as being necessary.

58) Who knows?

We us have tattooed of beyond birth,
with the symbol of Death of this Life?

Are we the reality of a chimera,
of a world, which not us belongs?

Whose shadows, of, Love, and Consciousness,
of, the Sky of Moments,
we belong actually
once what the Destiny,
seems to end every time and certainly,
in the cemetery of the Thoughts,
wrong or not?

To we find out, that we are a game of the mad fairies,
on the river of a Dream barely after what we will no longer
be?

Maybe a pedestal of a cross,
on which never, I not understood a,
which was crushed at the feet,
of, the Vanity, Doubt and Futility?

Who knows?

SORIN CERIN THE FREE WILL

We even know, really?

59) The Madhouse Social

I'd like to open wide,
the doors of the broken wings from, Feeling,
regardless of the cold broken from, the Thoughts,
what they pressed so many, the World,
that, have become her second personality,
through Knowledge,
creating, an other Universe,
A Madhouse Social,
where stars are unemployed,
and galaxies have a budget to spend,
for the robberies and iniquities of the elect,
by the interstellar banks.

Rather than to we be aware by such an Existence,
of the Debauchery,
it was better to we not realize this,
but then, with what, it would longer be, fed, the Death,
if, it would not be existed for us?

60) Somewhere-Sometime

Lonely shores,
who have lost the oceans of the Dreams,
which become oases of longing,
in the desert of the wilderness from the traces deleted,
of the Memories,
where the Happiness has become,
Death,
and the Destiny,
Grave,
they strike the abyss, of the clouds from souls,
with the storms of the Hearts,
where more flashed,
with Love.

Bundles of waves of the Tears,
gather in bouquets, of, Retrievals,
for to be offered of the Past,
what seems incomprehensible,
in the multitude of empty words,
increasingly more foreign,
of the Days shipwrecked,
from the Paradise, that united us,
somewhere-sometime.

61) At the baptism of Death

I kissed the palms of the Zodiac sign,
which born me,
from the Divine Light of Dawns,
of the Awareness of the Knowledge,
where my Star,
came to me baptize with Death,
on, the balance of a World,
on which I had received a, as a wedding ring,
of own Destiny,
where I did not know how much I will weigh,
the fulfillment of mine with, the Immortality.

And I cried from all the powers of the galaxies,
what me they became flesh,
some death, a long time ago, more than, the Weather,
what had given me the atoms,
of their own stars of the feeling,
for to become,
the poetry of the rustling of an Eternity,
of a God,
on which only the Retrieval,
can him understand fully.

62) The wound of Creation

Could we be the wound of the Creation of a God who not wanted us?

Why has left so incomprehensible the Stranger from Us, lest we to discover Him, truly?

But the Original Sin, which blames us for something we did not do personally?

How, of, us was placed this collective guilt and from what cause?

What seeking the Illusion of Life, with her deceiver, the Free Will, in this equation of the suffering?

63) The darkness of foolishness

Bridges in construction, of the Glances,
they pass oppressive,
over, banks of lead,
between the churches of the Compromises, of some Money,
and the divinity,
what seems that, us has left, of any Hope,
of a, light,
from the end of the tunnel with the name of Common
Sense.

The cranes of the political prostitution,
raises new palaces, of, parliamentary brothels ,
increasingly more brightest,
over the daily darkness of foolishness.

64) The era of fume

We live in an era of the fume,
of, endless tracks, in wars,
or wheels which us spin the brains,
in a dance of the pollution,
of ourselves,
increasingly more distant,
of nature of the Divine Light.

Always smoked,
we do not understand,
the Path toward the pub of the Faith,
became the brothel of the parishes of luxury,
of the marketing policies,
upcoming and past,
what sell any at price of speculation spiritual,
from candles at head of dead Illumination,
up to icons of answers,
from increasingly dirty.

65) Imperfection and Perfection

Would we be fallen into graces of the debased Freedoms,
at the fulfillment, of a, Due Date,
at which God did not expect,
to be even, the mill wheel,
of the His Hopes hysterical,
regarding,
at what namely can mean the Happiness,
the Desire, and the awareness of the Knowledge?

Perhaps that, Imperfection,
should to us become alleviation, altar and advice,
and we through courage and abnegation,
to we discover,
the Pure Perfection infinite,
that springs from this,
becoming for us,
the true Great Liberation of ourselves,
than what, the Moral of Man,
or of the God created by this one,
considers to be Perfection.

66) The tombs of bodies

Crowns of Dreams,
are placed on the graves of the Memories,
killed in the bloody dawn of a Blood,
in the whose genes, have been left,
the Illusion of Life and her Free Will.

Funeral Dances of the clouds,
what us have cooled sometime the Hearts,
with the cold rains of kisses,
is reflected
on vaults of the black marble,
of the tombs of our bodies,
in which we've closed forever,
the Feelings.

67) Our flowers

Flowers of ice,
donated to the snowdrifts,
from the Words frostbitten,
seem to melt,
in the eyes, of, heaven,
of the Divine Light,
through which you looked,
at my feelings.

Flowers of sky,
wash with their immortal water,
the tears of the graves, of steps
on which ought to them be done,
on the deck of embrace.

Paper Flowers,
unwritten pages,
of a Love,
fallen from the Paradise of Eternity,
on, the coldness of the Cemetery,
between, the palms of your blood,
and, the breath of my dreams.

68) The game diabolical

Hourglasses of passions,
weigh the existences obese by sufferings,
in a diabolical game,
of the Absurd with the Vanity.

Dew of pathos,
wash the face unseen
of a God, whom I Him have created,
for to us can kill the opponent.

Gods of steel,
melted from, the swords,
through which we crowned the Death,
as empress of the Will.

69) How many lives us are necessary

Has learned someone to count,
the Infinite of the Absolute Truth,
or how many lives us are necessary,
for to us understand the meaning of Death?

Maybe we'll find out how many steps, longer have we to
do,
until us will be given, we to us know,
the icon of the own, Illusions of the Life and her cause?
to it wipe every morning,
with breathing of the true meaning,
of the mission, on this Earth.

70) The roles of the Existence

Why God, us took,
all the roles of this Existence?

Could not to us be left, we too,
at least one secondary,
of to lead the tray of the stupidity at the table of the
political prostitution,
for example?

I know many will say, this and we do.

No, I them respond,
Is just Illusion of their Life,
as long as the past of the Free Will,
us shows only a path of a Destiny,
and no more,
how, the Future, us lie shamelessly,
that, this one would be the chosen one.

By whom and for what Vanity or Absurd?

If we had the opportunity,
we to us see,
just with a particle from the eyes of the Absolute Truth,
we, how would look like,

SORIN CERIN THE FREE WILL

how would be God and His Creation,
but, the Time and Space,
the World, as a whole,
or social and individual Consciousness?

71) The note of payment

The loneliness,
him has determined on God to create,
a world,
on which I do not think, that he and would be wanted a,
never.

Has he been so confused and anguished,
that many of Its grand accomplishments,
seem rather, to be insults,
at the address of the Existence,
than soul churches,
ready for incarnation,
in the atoms stellar of the Thoughts.

And then,
why has let on others to pay,
the note of payment ,
of, the Original Sin.

72) Repentance

Clowns of phrases of lead,
were in their careers,
the saints of some icons,
on which nor the Original Sin,
disguised in obligation,
repentance and payment for mistakes imaginary,
of some unknown genes of ancestors,
not them longer understand.

When they changed their career,
they stole from on walls cold and gloomy,
today ruined,
of the churches of interests,
the whole paint, of the eggs painted ,
in which seems that, it would be found out,
the Future,
for to cover his tracks full of brimstone,
which them were glued on the soles of Destinies,
in the journeys frequent ,
through, the Hell of Self-Consciousness,
becoming able to love again,
the humans.

73) Forever

I can not believe,
that the sea of the mistakes,
can break so easily,
the shores of the statue of a Love,
at which we met,
only once in Life,
the Eternity,
on which I broke a,
in two halves of hearts,
then I hid them,
in the pockets broken,
of the Destiny,
and once lost,
no matter how many other halves, we find,
none they do not match,
with the Eternity,
on which just, I have forsaken a,
forgetting,
forever.

74) Ravens and deception

Fences of questions us close the Dreams,
which have become clouds of sweat,
flowing on the sky of a destiny,
what seems to be, of nobody.

The regrets spellbound,
lose their corporeality,
for to, it transform,
in the ghosts of some longings,
of the misunderstood.

The ravens, of the unborn Deceptions,
still longer rotate above the Hopes,
ready to be lacerated,
at the slightest thrill of fulfillment.

75) Desolation and consolation

The harbors, of the traces desolated,
by, the Illusion of Life,
seem to be lost the steps of the ships
which them carried,
In the distance deep
from the immortality charming,
of the Retrieval.

Only the Free Will,
them anymore, consolation from time to time,
with a speck of Hope,
sprung, and she, from the Star of the Loneliness ,
of a stories of love,
of the Nobody.

76) Existence, of smoke

Words of wind,
wings without flight,
regrets vain
in Days which hurt,
Existence, of smoke,
tears of ash,
ashes of the meanings,
zodiac signs bitter,
the faces with blurry glances,
return the wheels of fire,
of the Vanity,
of some Destinies, lit,
what will become through Death
the Torches of the Graves ,
from our souls?

Or they will light the stars of the regrets,
of some loves,
on which they have never understood them?

77) At Stock Exchange of the Faith

Rains of regrets,
it drain, on the Absolute Truth,
of the Existence of the Free Will,
giving birth to a World of suffering,
spilled in the road of the Destiny,
of some Illusions of the Life,
from the nights what seem to be lost,
on the face of a Mornings of the Compromise,
between the need and necessity.

Tears of ashes,
deaf cry of passions,
snowing over the religions of the Lies,
the devout saints of the speculation, being snowbound,
with new earnings surprising,
at Stock Exchange of the Faith.

In Romanian language
-în limba română-

SORIN CERIN THE FREE WILL

SORIN CERIN

**LIBERUL
ARBITRU**

POEZII DE MEDITAȚIE

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista **Familia** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din câte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile "de meditație". O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu "poezia filosofică," întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea

cugetării și liniștea apolinică a gândului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decât din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decât atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierde vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidente ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de

SORIN CERIN THE FREE WILL

nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfârșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gândului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind

SORIN CERIN THE FREE WILL

de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama "Societății de consum" sau pe cea a deșertăciunii "Iluziilor Existenței". E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic ("Ticăloșia Diavolului se numește Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.", dar și altele, nu mai puțin provocatoare și "infamante" la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lorică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lorică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută "pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții". E febra devoțională de pe reversul imprecățiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lorică de reflecții."

Elvira Sorohan – Un poet existențialist din secolul 21

Fără să înțeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuși poezia de azi și acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulțumită de „insuficiența poeziei contemporane”, în același articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notații ale „micului sentiment”, „mici disperări” și „mici gîndiri”.

SORIN CERIN THE FREE WILL

Parafrazăndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poți spune decât că poezia rezultată din astfel de notații e și ea mică (la cub, dacă enumerarea se oprește la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspirație, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrollabil, creația. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt rațional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai și de care e responsabilă vocația. Simplu, asta e problema, ai vocație, ai inspirație. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci și nici nu pot ști cât de des o vizitează inspirația, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauți rețete spre a o induce? Și totuși, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „...întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, și nu doar prin accident, la acele stări intense, la disprețuita <<inspirație>> la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu știm cui aparține disprețul, dar știm că inspirația e a poetului născut și nu făcut. Acesta din urmă nefiind decât un meșteșugar, un *artifex*.

Am în față trei plachete de versuri ale puțin cunoscutului și nu lipsitului de inspirație poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, ușor de înțeles, *Nonsensul existenței*, *Marile tăceri*, *Moartea*, toate apărute în 2015, la Editura Paco, din București. După ideile titulare, îndată te frapază și vocabularul poetic al primei poezii ce te întâmpină cu sintagma „Iluzia Vieții”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moștenită din vocabularul consacrat al existențialiştilor, deajuns ca să bănuiești ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cât se menține poetul pe aceeași coardă de fond, și cât de adânc, cât de grav trăiește întru această idee deloc nouă. Și nu e nouă pentru

SORIN CERIN THE FREE WILL

că rădăcinile existențialismului, modern reformulat, își trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conștiința tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existențialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naște și vreme e să mori”, în rest, „totul e vîinare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existențialismul a fost intens susținut filosofic în secolele al XIX-lea și al XX-lea, de la Kirkegaard și pînă la Sartre, cu nuanțe specifice. O poezie în termenii existențialismului statuat mai poate interesa ființa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale și a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale și nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăiește miracolul creator, inspirația. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una și aceeași copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditație”, cum și sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă și cît de personală e meditația, n-o poți spune decît la sfîrșitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei și din ce perspectivă intelectual-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existențialiste universale, ușor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinații surprinzător de noi, unele îndrăznețe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca și cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeași coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se încheie într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleași idei, aceeași atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, același vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi și noi sintagme, cu actualizări ce țin de mediul de

astăzi și chiar imediat al ființei aruncată în lume să ispășească „Păcatul Originar”. Se știe, pentru că spuneau înțelepții, „fiul Evei nu trăiește într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiția de a-și construi o meditație personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinației cuvintelor, fără să poată evita frecvența redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit și de două ori în aceeași poezie, este „Iluzia Vieții”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapază prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenței”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” și multe altele. Sintagma care aduce aici și acum trăirea problematizată a existenței este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susține ideea. Adesea, această energie debordantă a reșezării cuvintelor acoperă ceea ce cauți în poeziile compuse pe una și aceeași temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieții”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificații de bază ale poeziilor. Și mai e o particularitate, punctuația. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înțeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferință numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deșertăciunile destul de puțin ordonat ca să poți urmări idei clare. Semnificațiile se aglomerează în una și aceeași poezie, cum e *Ierarhia Deșertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deșertăciune” e angajat într-o combinație gravă, tăioasă,

SORIN CERIN THE FREE WILL

pus să însoțească chiar fenomenul nașterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greața”, í la Sartre, lăsate în urmă de conștiința absurdului existenței. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existențiale*: „Plugul Deșertăciunii sapă adînc,/ în țărîna Existenței,/ vrînd să însămînteze genele Iluziei Vieții,/ pentru a naște Lumea,/ după o gestație prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ ...corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existențiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejzii.” Ceea ce găsești în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea și altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creația cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noțiunile și conceptele sintetic cuprinse în cuvinte își păstrează constant înțelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeași, pare să meargă spre epuizare, ca și forța de înnoire a poeziei. Au și cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărâte de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existențialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,...”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colțul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înțelesuri pentru prăjit,...”. Și cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinațiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva

SORIN CERIN THE FREE WILL

nonsensului existenței. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,...” și e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene și pline de invective”, și, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înșiră în sufletele,/ ce vor și speră la Înviere,...”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenței iluzorii, resimțită ca atare în termenii existențialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînța acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfințitului,/ ce abia se mai pot ține întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declarații de neînvinsă voință de a înțelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoașterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deșertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneității absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se lovește „trestia gînditoare”: „Cățărați pe Stîncile Vieții,/ vrem să înțelegem granitul ca și cum ar fi,/ o trestie conștientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieții,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înșine. || Ruinăm slăbiciunea,/ ... devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || ... Să fie ochii Societății de Consum făcuți doar pentru a/ privi Ierarhia

SORIN CERIN THE FREE WILL

Deșertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanțelor la care trimite imaginile poetice, este, în *Vis și realitate*, o: „icoană prinsă de pereții reci și insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă viețile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificații fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viața noastră, se lamentează poetul în *Feline Existențiale*: „, se vinde scump la teigheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/... „Promisiuni Deșarte,/ și-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeți poetice aruncate și contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ținta absolut actuală este încă și mai evidentă atunci când, în poezia *Jocul de-a Viața cu Moartea*, este incriminată, cam în aceiași termeni, „grădina Societății de Consum Foamete,/ drept mari atleți ai tăierilor de venituri./ Cântarele false și isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă...”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existențialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, când e vorba de Dumnezeu și biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durități de limbaj, cu particularități ale existențialismului sarteian, în timp ce *Matematica existenței* și multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei „*monde cassé* ” percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenței”, dintre poeziile celei dintîi plachete,

este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiții, de a pune în relație lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea ființei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conștiința căderii omului în lume sub blestem divin, dar și din ceea ce ar fi o consecință, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogația, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conștient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existența este o nălucă prinsă între două vise, Spațiul și/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deșertăciunea Democrației și Dictatura./ Care desfrîu nu-și are mănăstirea sa și care crimă,/ democrația ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiție a „Existenței” ca „joc de noroc”, însoțită de „Speranță”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea ființei de a judeca propria existență, etern îngrădită să poată depăși absurdul. Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipește prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieți și a cărților. Paradoxal, același temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare și accentuată singurătate, pînă la a-și simți sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, ființa căzută în „neant”, mai are șansa de a fi sortită „Eternității”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă și Eternitate”, „Tăcere” și „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipsește inspirația rîvnită de alții, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, și, încă, să nu calce prea apăsător pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

SORIN CERIN THE FREE WILL

- **Ana Blandiana:** "Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o impletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a păstrării energiei solare din zilele calde în cele reci."
- **Theodor Codreanu,** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minții, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viața noastră spirituală și socială. Poezia din *Liberul arbitru* este o prelungire a manierei sale de meditație, impregnând-o și cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reușind, totodată, performanța de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar și atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili și necrofagi ai Viselor”.
- **Ioan Holban,** „Despre expresivitatea și bogăția înțeleșurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în *Marile Tăceri*, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gând cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gândului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditațiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare și energie a revoltei din eseurile filozofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului și grotescului existenței nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant și blasfemitor. Sfada cu “adulterinul

SORIN CERIN THE FREE WILL

Dumnezeu” – apelativ șocant dar foarte expresiv pentru ideea de păcat original al lui ... Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meșteștește firmamentul la o masă de fierar și un Diavol în care s-au contopit toți frondiștii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[...] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin și cinic, băute de Dumnezeu la masa Creației,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mângălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul și-a propus în poemul La un grătar un exercițiu urmuzian, reușita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identității de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci și tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieții spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuțioasă hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea și revelația definiției aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu și un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viața trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat și că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefinește ființa umană ca aflându-și autenticitatea în multiplicarea mentală a realității terne și ca proiect existențialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenței contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimțit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

SORIN CERIN THE FREE WILL

"Meditația, întoarsă spre sine însăși de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloși ai Oceanului nesfârșit, se automacerează la aceeași temperatură febrilă, de arc voltaic, enunțată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecție și o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care pășește. cu atâta energie, pe cărările frumos traversate de cei înzestrați cu harul preoției. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucției poetice, dacă e să înțelegem cum se cuvine desfășurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Tăceri""poezii de meditație" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:** "Intelectual format la școala bucureșteană, dar simțind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al școlii clujene, unde își identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad și Mircea Muthu, Sorin Cerin își construiește și poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri își declară peste tot măestrîi, identificați aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecție filozofică și structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) și Arghezi.Însuși titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu

SORIN CERIN THE FREE WILL

poezia lui Arghezi purtând același titlu. Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâșie, în pustia gândului și a imaginii frânt ogindite de lumea declarată, între dragoste denunțatorie și revoltă tandră, între blestem incantatoriu și rugă deghizată, de veșnic îndrăgostit, fără putință de a-și declina, în realitate, fervoarea, deși cuvântul experimentează, estetic, întregul lexic blasfemiant și apocaliptic. O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-și drama înstrăinării și a introspecției ratate, ca și neputința întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferența unui timp și unui spațiu ajunse “la capăt de hotar ” -, naște, în litania `a rebours, semnele creației mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii”

- **Conf. univ. dr. Călin Teuțișan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disperate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie și fragmentar, a lumii, dar mai ales a ființei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referință al acestor poeme, traversate, când și când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar și ironică. Cinismul lipsește cu desăvârșire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de față, mai exact conștiința lirică, pune o presiune etică asupra realității, forțând-o astfel să-și asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof. univ. dr. Cornel Moraru** "Profet al neantului existențial, poetul face parte din categoria moralistilor, rezumând într-o manieră fulguranță precepte aforistice și proiecții aspre dintr-o viziune extatică de sfârșit de

SORIN CERIN THE FREE WILL

lume. Meditațiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenței", deși exprimă mai mult îndoieli decât certitudini și întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilație la sarcasm și de la indignare, din nou, la extaz..."

- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterelor viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existențiale își caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenței" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-și aerisești camera minții", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelația și limitează trăirea deplină a sensului existenței".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru** "Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată și dominată de false valori sfârșește pentru a putea regenera prin Cuvânt".
- **Prof.univ.dr. Ștefan Borbély** "Spirit profund și sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenușii. Un întreg arsenal al modernității negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinței, maimuța de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunțe, în versurile sale, "armele letale ale societății de consum" și "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenței noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanțe sau

SORIN CERIN THE FREE WILL

replici. "Noii pași ai credinței" sunt enunțați peremptoriu ca speranță a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezărește, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată pașii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitiv pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esențiale: relația Ființei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (și distorsionantă în același timp !), dispariția unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogații copleșitoare și infinite neliniști -, absența tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieții, absurd înălțat la rang de rațiune existențială alimentează spaima și angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluție, navighează îndurerat dar lucid printre imagini și metafore de elevată și convingătoare pregnanță, construiește scenarii apocaliptice despre Viață, Iubire și Moarte..."
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, ...al

SORIN CERIN THE FREE WILL

neo-cunoașterii, platonice-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane....Cum Vine scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”...Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

CUPRINS

- 1. Destin corupt**
- 2. Căni de pustiu**
- 3. Virgină**
- 4. Urmele Ridurilor**
- 5. Mirobolanta Moarte**
- 6. Corbi vulgari**
- 7. Somn și Rațiune**
- 8. Clopotele Timpului**
- 9. Libertatea de Sine**
- 10. Tainele Jafului**
- 11. Ouă încondeiate**
- 12. Dinții stricați ai Șansei**
- 13. Tinichea ieftină**
- 14. Neglijența de a decide**
- 15. Plictiseală și Debusolare**
- 16. Torțe vii**
- 17. Întuneric și Lumină**
- 18. Simțire**
- 19. Infernul sângelui**
- 20. Păcate ucise**
- 21. Privirile aprinse ale Cerului**
- 22. Descântece stranii**
- 23. Țărmuri nehibzuite**
- 24. Muncile Deșertăciunii**
- 25. Constelație**
- 26. La capăt de Zâmbet**
- 27. Infern cu nume paradisiac**
- 28. Prin noroiul Destinelor**

- 29. Non-Sens, Distrugere și Uitare**
- 30. Trenul aripilor**
- 31. Un Liber Arbitru amar**
- 32. Om și sacrificiu**
- 33. Întâlnirea Nimănui cu Neantul**
- 34. Ospiciul Societății de Consum**
- 35. Pe rafturile măcelăriilor**
- 36. Orientare**
- 37. Alpină**
- 38. O Existență nemuritoare**
- 39. Pușcărie**
- 40. La sărutat de moaște**
- 41. Clovnii absurdului**
- 42. Vulturi hoitari**
- 43. Adevăratul Dumnezeu**
- 44. Condamnați la Necesitate**
- 45. Obrajii Hazardului**
- 46. Piesa Destinului**
- 47. Adevărata credință**
- 48. Copacii Regretelor**
- 49. Alinare**
- 50. În colivie**
- 51. Liberul Arbitru al Omului**
- 52. Descompunere mentală**
- 53. Greierii viselor**
- 54. Moneda Lumii**
- 55. Vulcanul Zădărniceii**
- 56. Trupuri firave**
- 57. Un Dumnezeu al greșelilor**
- 58. Cine știe?**
- 59. Ospiciu Social**
- 60. Undeva – Cândva**
- 61. La botezul Morții**
- 62. Rana Creației**
- 63. Negura prostimii**
- 64. Era Fumului**

SORIN CERIN THE FREE WILL

- 65. Imperfecțiune și Perfecțiune**
- 66. Cavourile trupurilor**
- 67. Florile noastre**
- 68. Joc diabolic**
- 69. Câte vieți ne sunt necesare**
- 70. Rolurile Existenței**
- 71. Nota de plată**
- 72. Pocăință**
- 73. Pentru totdeauna**
- 74. Corbi și amăgire**
- 75. Pustiu și consolare**
- 76. Existență de fum**
- 77. La bursa Credinței**

1) Destin corupt

Știam că Moartea se preface a fi inimă de vânt,
ce-și bate nesățioasă Eternitatea,
devenind Viață de Apoi.

Valuri cernite rup țărmurile Simțirii,
dizolvată în pergamentul unui Dor,
pe care nu-l pot înțelege,
nici aripile Liberului Arbitru,
naufragiat adânc în sângele Destinului,
prea corupt de Existență,
pentru a fi Fericire.

Doar ghearele lacrimilor,
mai sfâșie carnea putredă a Clipelor,
pe obrajii plini de sudoare ai Gândului.

2) Căni de pustiu

N-ar exista niciodată Amăgire,
fără pașii ciobiți ai Cănilor de Pustiu,
din care să ne bem Apa Uitării
ale căror toarte ale Amintirii,
se sufocau dacă nu erau ținute,
de privirea cerului de nea al Destinului tău,
prea înghețat,
pentru Cuvintele Orizonturilor mele,
pierdute-n praful Deșertăciunii,
din care ne clădeam trupurile,
deja sfărâmate,
de roata Olarului,
cu nume de Dumnezeu,
într-o biblie a credinței Nimănui,
din care nu ne mai puteam făuri tălpile Iubirii,
care să ne apere pașii Viitorului,
de Despărțire.

3) Virgină

Roți de resentimente,
ce-și reneagă învârtirea propriilor căi,
ale Absurdului,
predestinate pentru a deveni,
Moarte,
la Abatorul cărnii unor Momente,
gata spre a fi procesate,
drept Magnetism Vizual,
care ne atrage sfârșiturile din priviri,
pentru a ne fi vândute,
drept începuturile unei Creații,
pe care oricât de mult am încerca să o gătim,
nu o vom putea digera niciodată,
ca fiind Virgină,
în palmile Viselor,
devenite pumni,
dați cu tărie,
Adevărului rupt și șifonat,
al Întâlnirii.

4) Urmele Ridurilor

Ciorapii Cerului,
stau întinși pe ața Orizontului,
pentru a fi încălțați în Zori,
de pașii ce nu-și vor mai recunoaște niciodată,
Calea pentru care au fost transformați,
în Urmele Ridurilor adânci,
de pe fața inimii unui Dumnezeu,
al Zădărniceii,
care ne-a fost dat spre a pecetlui,
Iubirea,
cu bisericile Clipelor Pierdute,
într-o sărbătoare continuă,
a Suferinței.

Doar greierii surzi,
mai cântă pe la porțile surde ale Raiului,
locuit de Sfinții orbi,
din marile noastre Revelații,
în care pretindem că ne redescoperim,
Adevărul Absolut,
al unui Dumnezeu ce pare pierdut din noi,
de mai bine de o Eternitate.

5) Mirobolanta Moarte

Creneluri de Vise,
ascund armele letale a Societății de Consum,
la poalele căreia,
suntem uciși cu fiecare iluminare a Credinței,
care ne roagă,
să ne mai așteptăm cu răbdare,
salvatoarea și mirobolanta,
Moarte,
care ne va izbăvi,
de toate rolurile Ghearelor,
pe care eram obligați să le ascuțim zilnic,
pentru a deveni săgeți,
care să ne sfărtece Timpul,
atât de neîndurător cu cei întârziați,
la ora decesului unei Clipe a Eternității,
ce ar fi devenit,
fără nici o ezitare,
Adevărul Absolut al Existenței,
pe care unii o înjură ca fiind Iubire.

6) Corbi vulgari

Nori de Speranțe,
se abat asupra Țărâniei,
trupurilor de sârmă ghimpată,
ruginindu-le în noroiul plin de emfază,
al Sorții,
în care se înfig roțile de plumb ale acelorași scene,
dar cu regii diferite,
ale Vieții.

Corbii vulgari necrofili și necrofagi ai Viselor,
împrăștie cu dărnicie Coșmaruri,
fiecăruia,
fără nici o discriminare,
bazată pe etnia sau poziția socială,
a unui Sex sau altul,
ce aduce la naștere,
viitorul luminos al unei Morți.

7) Somn și Rațiune

Celeritate la amânate,
pe scurt, uitate,
zile deșarte,
cu zodii blestемate,
se scurg în Uitare,
vorbe goale de zale,
însângerate înțeleșuri,
pe strășile pustiite de Vise,
ce nu poartă dresuri,
devenind prostituatele propriului Somn,
al unei Rațiuni,
răvășite de vânturile Deșertăciunilor,
infernale,
ale pornografiei cotidiene,
de la baza Societății de Consum Ignoranță și Samavolnicie,
de pe spinarea privirilor pierdute,
sub acoperământul divin și binefăcător,
al Iadului din bisericile,
unde până și Dumnezeu este obligat,
să plătească taxe și impozite,
băncilor pline de strălucire ale Diavolului,
care ne dă zilnic rația de fericire sau suferință,
cu nume de Ban.

8) Clopotele Timpului

Zâmbetele isterice ale Zorilor,
stau gata să sfâșie carnea însângerată a Privirilor,
care-și caută disperate Viitorul,
ce pare a uita să mai revină,
chiar și sub mantia cernită și incendiată,
de până acum,
care arde pe focul sacru al Vieții,
Clipele atât de scumpe,
dăruite spre a deveni,
Eternitate.

Clopotele Timpului,
încep să-și bată momentele Zilei,
cu o frenezie demnă de furtunile simțămintelor,
sfinților unei Iubiri,
pe care nu o poate înțelege,
nici măcar Dumnezeuul,
pierdut adânc în Străinul din noi.

9) Libertatea de Sine

Doar sacrificiile Zodiilor de Infern,
se mai aud bătând surd,
în orologiul placat cu Uitare,
din turla unei biserici a Destinului,
ce și-a pierdut Religia Iubirii,
la ultima palmă primită de Viață,
de la Timpul rece,
dezinvolt și înghețat,
legat cu lanțuri de fiare crude și lacome,
la picioarele unui Cuvânt,
care încătușează orice,
aripi, idei, simțăminte,
din respirația Libertății de Sine,
ce pare acum ca fiind a Nimănu.

10) Tainele Jafului

Evoluție și emancipare,
în genialitatea zodiei,
maimuței de lemn putrezit,
pe care-l sculptăm,
după chipul și asemănarea noastră,
ieșind adesea expodate grotești,
aflate de o istorie întreagă,
în galeriile de artă,
ale crimei și prostituției politice,
pe care le ducem în spinare,
întregul Destin al Toamnei,
care ne-a ruginit până și frunzele Păcatului Originar,
spulberate de vânturile tăioase ale Inerției,
de a fi membri de vază spartă,
ai unei Societăți a Absurdului Conjunctural,
demonizat adesea,
de inovațiile castrate ale Evoluției,
izvorâte din tainele Jafului,
de a ne fura,
propria Eternitate a Spiritualității.

11) Ouă încondeiate

Terci de primăveri scrobite cu nonșalanță,
la căpătâiul ras al Gândurilor,
prea oneste pentru a fi adevărate,
în cloaca unei Realități,
a Desfrâului Social,
ce-și arogă dreptul,
la Monarhia Absolută a Banului,
din panoplia sfinților unui Infern,
cu nume de bănci.

Spoieli amețitoare,
acoperă desenele obscene,
din catedrala Cunoașterii,
cu miros de duhoare spirituală,
pe pereții sufletelor,
plini de reclamele frenetice,
care se fac ouălor încondeiate,
ale propriilor noastre Destine,
vopsite frumos,
în culori cât mai calde și vii,
dar care nu vor mai face pui niciodată.

12) Dinții stricați ai Șanseii

Replici înzorzonate,
cu cercei sfâșiați de la cadavrele Zilelor,
aruncate la coșul de gunoi al privirii tale,
reclamate de către Destin,
Frivolităților,
unor Plăceri morganatice și demente,
care se dezgolesc,
în vitrina bordelului cu nume de Fericire,
unde se spală în fiecare dimineață,
Întâlnirea,
pe dinții stricați ai Șanseii,
fără de scăpare,
a mormântului unei Iubiri,
ce nu mai are răbdare,
cu propriul cimitir din sânul,
Viselor ei.

13) Tinichea ieftină

Oare toate credințele se spovedesc,
unui Dumnezeu la fel de insensibil,
ca al Cerului fără ferestre de senin,
din sufletele noastre?

Câte trepte să fie urcate,
pe scările care și-au pierdut înălțimile,
din sicriele Anilor,
ce nu-și mai doresc,
decât mormintele confortabile ale caselor,
de tinichea ieftină,
în care și-au închis pentru totdeauna,
Speranțele sălbatice ale Liberului Arbitru,
pe care ar fi trebuit să-l aleagă,
legat azi de stâlpul infamiei,
tuturor păcatelor vrute sau nevrute,
ale înțelepciunilor?

14) Neglijența de a decide

Porți de diamante ale Paradisului spart,
în lagărul de vorbe mocnite,
care ne mistuie neîncetat Sensul,
încingându-ne pe jarul Existenței,
a cărei perfecțiune diabolică,
ne tăvălește pe fronturile Cunoașterii,
incendiindu-ne simțurile,
unde ne conștientizăm cu luciditate,
Moartea.

Coralii de amăgiri,
ne scufundă vapoarele,
neglijenței de a ne dezice,
odată pentru totdeauna,
de Condiția Umană,
a celui care se pierde mereu,
numai și numai pe sine.

15) Plictiseală și Debusolare

Reverberațiile mușchilor unei Amintiri,
forțează lacătele ferecate ale sălilor de forță,
din Deciziilor pline de remușcări,
tatuante în sângele unui Sfârșit,
care deși se laudă non-stop cu măreția lui,
nu a avut în realitate,
niciodată,
un amărât de Început al său,
într-o relație unde Iubirea,
părea să strălucească în fiecare dimineață,
sub cârpa roasă de Vreme,
a Obişnuinței,
care ștergea praful mucegăit,
de Plictiseală și Debusolare,
depus cu prisosință,
pe ochii tulburi ai Deșertăciunii.

16) Torțe vii

Limbi de foc pălăvrăgesc,
fraze lipsite de sens,
care se vreau simboluri pure,
ale Adevărilor aprinse,
devenite Torțe Vii,
ale Luminii Divine din noi,
ne încing Societatea de Ars Vieți,
ce freamătă frenetic în parlamentul Groazei,
noi legi ale stupului,
pentru fabricarea mierii sintetice,
care nu mai cariază colții politicienilor,
prinși cu ocaua mică,
pe holurile unor tribunaluri ale Onoarei,
de a nu se mai putea numi Oameni.

Ruguri meschine ademenesc Destine,
în pânzele de paianjen imorale,
ale unui Dumnezeu corupt,
până în măduva oaselor Sale,
așezate pe crucea lăsată spre a fi purtată,
de noi înșine,
prin catedralele sfâșiate de necinste și samavolnicii,
ale Lumii ce nu ne mai aparține,
demult.

17) Întuneric și Lumină

Rădăcini pierdute,
se răsfiră prin părul șoaptelor tale,
atunci când mă trezesc înotând,
prin oceanul lacrimii tale de Vis,
unde am navigat întregul Destin,
spre a mă împlini ca grâu al pâinii Existenței,
pe care să o sfârâm la picioarele Zilei,
tăiată felii,
de privirile care ne-au legat lanțuri de Cer,
la altarul Nemuririi,
rămânând astrul de Lumină Divină,
al căii de foc,
pe care a călcat Dumnezeu,
spre a ne despărți,
Adevărul de Minciună,
și Binele de Rău.

18) Simțire

Câte Verbe se vor mai naște,
în ochii descumpăniți ai Inimilor,
care și-au pierdut subiectele Speranțelor,
în apele învolburate ale reptilelor cu sânge rece,
devenite eternele Virgule,
din Întâmplările mușcate mortal,
la margine de sărut,
pe aripi de cer,
frânte,
unde am devenit,
pentru prima oară,
Simțire.

Ne-am trezit rupți de coala albă de suflet,
unde ne mai puteam desena,
Viitorul,
înțelegând că de acum încolo,
toate viziunile noastre,
se vor rezuma,
la ecoul surd și rece,
al peniței părăsite de literele scrise cu foc,
pe mormântul unei Relații,
cu Timpul,
ce nu mai are demult Clipe,
pentru noi.

19) Infernul sângelui

Sârma ghimpată a lacrimilor,
fără de speranțe,
ruginește pe mormântul ridurilor,
unui Timp al compromisului,
unde ne-am aflat în Infernul sângelui,
ce ne păzea cu strășnicie genele,
la poarta Destinului.

Regrete târzii,
ningeau peste sfârșitul de lume ale Simțirilor,
care nici să-și regrete Visele,
nu mai reușeau,
în vulcanul aprins al Întâmplărilor,
unde am devenit fără să vrem,
lava pietrificată,
a statuii unei iubiri interzise,
din paginile îngălbenite a Bibliei,
ce pare azi mai mult ca niciodată,
a nici unuia dintre noi.

20) Păcate ucise

Petale de crime,
se rup una câte una,
din corola florilor,
unor suflete despărțite,
de propria lor țărână trupească,
pentru a ne arăta,
care dintre ele este cu noroc,
la poarta arsă a Fericirii.

Păcate ucise în piața mare a Destinului,
încă stau spânzurate de Trecut,
legănându-se în bătaile Vântului,
unui Regret,
pe care nici Dumnezeu nu L-a înțeles vreodată,
atunci când și-a dorit Adevăr în loc de Minciună.

21) Privirile aprinse ale Cerului

Revolte și remușcări,
verighete ruginite la capăt de Speranțe,
mocirlă de sentimente,
depusă pe roțile înpotmolite ale Adevărului,
unei Lumi pe care ar fi trebuit să o ocolim,
încă din Moartea care ne-a adus Viața,
pentru a o conștientiza.

Nori de regrete plouă cu foc,
peste privirile aprinse ale Cerului,
din Apusul Sângelui,
care ne-a despărțit,
Lumina de Întuneric,
aducându-ne frigurile de nesfârșit ale Noptii,
din Cuvântul în care credeam că ne-am construit,
casa dorințelor cele mai fierbinți,
prăbușită la cutremurul absurd,
al Lacrimii acum ruinate,
din care ne adăpam,
Fericirea,
în ochii unei Iluzii a Vieții,
pe care am fi dorit-o,
a noastră.

22) Descântece stranii

Păduri de amintiri foşnesc neputincioase,
pe ridurile fumegânde,
ale traseismului dintre Viaţă şi Moarte.

Descântece stranii,
înroşesc convulsiile pătimăşe ale sfinţilor,
din icoanele orfane de rugăciuni,
care stau spânzurate de zidurile mucegăite ale sufletelor,
într-o continuă condamnare la decapitare,
fără o sentinţă clară a Religiei,
care nu doreşte nici azi,
să-şi dea cărţile de joc ale Evenimentelor,
pe faţa prelinsă de sudoare ideatică,
a Istoriei.

23) Țărmuri nehibzuite

Rădăcini de cremene aprind scânteii otrăvitoare,
în Cuvintele din care ne-am născut Cunoașterea.

Țărmuri nehibzuite,
se surpă în propriile vene,
ale unui sânge al Nimănuși,
care pare că nu știe să trăiască,
dincolo de hotarele propriului fluviu discreționar,
al Credenței.

Raci rătăcitori,
aleargă cu frunțile plăcerilor pasionale,
irosite la spatele Bordelului cu Patimi,
de cleștii amantlăcurilor,
ce vor să ne stranguleze Existența,
Adevărului Absolut al Sacralității.

24) Muncile Deșertăciunii

Atunci când vor arde Orizonturile Înțelesurilor,
iar din cenușa lor,
vor fi construiți noii pași ai Credinței,
se va pogorî din înălțimile Conștiinței,
Adevărul Iluziei Vieții,
care va domni în pace și liniște,
întreaga existență a Umanității.

Nici aripă de Gând,
nu va mai putea să tulbure cu zborul ei,
Perfecțiunea Planetară,
care se va cununa cu Eternitatea Cimitirului,
ascuns în palmile bătătorite de muncile Deșertăciunii,
ce va reînvia în adevărata lui valoare,
Sensul fără de Logică al Vieții,
dând casă și masă,
Străinului din noi.

25) Constelație

Pierduți în stelele căzătoare,
ale fiecăruia în parte,
fără să ne dăm seama,
am construit o constelație a ororii,
cu nume de Societate de Consum Deșertăciune,
unde fazanii Constituțiilor masochiste,
mai cred și acum în penajul colorat al Iubirii,
pe care-l ținutiesc la plăiriile de sărbătoare,
purtate la paradele sofisticate ale Ipocriziei,
atât de ocrotitoare cu cei avuți,
vitrege cu ceilalți,
sub numele de lege și corectitudine.

Doar Moartea mai poate veni să ne salveze,
pe cei care mai credem în Spiritualitate.

26) La capăt de Zâmbet

Regrete sparte,
la jocurile pustiite de noroc ale Existenței.

Răcnete de Speranțe,
lovesc golurile Ecourilor din mormintele Singurătății.

Ceruri căzute din înălțimile Creației,
ne strivesc Orizonturile Iluziilor Vieții,
care ne-au mai rămas,
unde să ne putem construi altare de închinăciune,
Iernilor geroase ale Cuvintelor înghețate,
la capăt de Zâmbet încremenit,
pe trăgaciul unei arme a Apocalipsei.

27) Infern cu nume paradisiac

Nu suntem nimic altceva,
decât urmele unor umbre,
care ne încolțesc în mormintele propriilor Conștiințe.

Rădăcini amare și amarnice de Iluzii ale Vieții,
ne înlănțuiesc cu fiecare respirație a Gândurilor,
ce ar putea muri mult mai decent,
fără să-și conștientizeze Moartea,
născută din Zodia Neputinței,
unei Vieți,
pregătită eșecului de a Cunoaște,
doar ceea ce este permis,
din infernul cu nume paradisiac,
al Lumii.

28) Prin noroiul Destinelor

Suntem ploile decăzute ale focului Creației,
care binecuvântează țărâna,
udând-o cu aripile libertății,
la care sperăm întreaga noastră existență?

Sau,
uriașii cu picioare de lut ale Iluziilor Vieții,
care ne calcă neîncetat onoarea,
de a ne muri cât mai demni,
Viața,
prin noroiul Destinelor?

29) Non-Sens, Distrugere și Uitare

Vracii Norocului au devenit șomeri,
după ce au colindat Viața la Cimitirul Veseliei,
unde petrece cu nonșalanță Moartea,
bând în neștire Clipele Frământărilor,
din cupele făurite din cranii de simțire,
ce încă n-au putrezit în întregime,
Vanitatea,
ce ne considera Existența,
ca fiind o luptă,
a Totului cu Toate,
din Vulcanul căreia,
să ne culegem lava de agoniseală zilnică,
care ne arde până la creștet,
Conștiința de a fi puternici,
și totuși ne credem Dumnezei pe Pământ,
fără să observăm cum vânturile pustii ale Deșertăciunii,
ne duce cu fiecare moment care trece,
praful din țărâna trupurilor,
spre văzduhurile din ce în ce mai înalte,
unde domnește de o eternitate,
Non-Sensul,
sprijinit de Distrugere și Uitare.

30) Trenul aripilor

Câtă tăcere,
poate exista într-un Zâmbet,
ce pare că-și strigă din toți porii neputința,
de a se încarna,
într-o Fericire,
din urmele căreia,
să ne făurim veșminte de Clipe,
pe care să le purtăm,
la Întâlnirea,
unde peșitoarele Iluziilor Vieții,
ne prevesteau Iubire?

În care gară mai oprește trenul aripilor,
care să ne ducă în văzduhul nesfârșit al ochilor de cer,
pe care până și Dumnezeu pare să-I fi pierdut,
atunci când a clădit cărămizile Dragostei.

31) Un Liber Arbitru amar

Nori cuprinși de spaima,
propiilor furtuni,
Turme ce n-au cunoscut niciodată,
pajiștile Libertății,
Noduri gordiene,
care-nghit doar vorbe-n vânt,
netăiate niciodată,
de vreun Înțeleș,
oricât de amar ar fi,
Liberul Arbitru.

Doar Șanse strecurate,
prin sita gardurilor de sârmă ghimpată,
ale privirilor cernite,
spre a deveni zăpada troienită,
în care se ascund urmele umbrelor unor Destine,
ce mai cred în Adevărul Absolut al Existenței.

32) Om și sacrificiu

Câtă pierdere să fi suferit Dumnezeu,
atunci când a greșit Creația?

Între Iluzia Vieții și Liberul Arbitru există o punte,
Nebunia.

Fericirea este veșmântul toleranței care se hrănește cu
prostie.

Prin naștere ne pecetluim Moartea, iar prin moarte, Viața.

Singurătatea este virgula pusă acolo unde nu trebuie.

De ce replica Religiei este martiriul, suferința și sacrificiul?
Oare nu pentru că Omul este înainte de toate un martir
sacrificat și plin de suferință?

33) Întâlnirea Nimănu cu Neantul

Relieve sparte pe ruinele Amintirilor,
scrijelesc numele Deșertăciunii,
pe obeliscurile Memoriei,
celor care au crezut în Sacralitate.

Mușchii umezi ai lacrimilor,
mai spală din când în când,
treptele pe care au călcat pașii sfinți,
ai Durerii de a ne putea numi,
Iubire.

Zorii mumificați ai Dreptății,
par a se năruși,
sub greutatea unui Cer plin de Reproșuri,
indiferent și rece,
al unei Întâlniri a Nimănu din tine,
cu Neantul din mine.

34) Ospiciul Societății de Consum

Nasturii Gândurilor,
se lasă descheiați,
de Bordelul Primitiv al Logicii.

Literele de Foc ale Înțelepciunii,
vor să aprindă soclul inert și rece,
prea plin de igrăzie al Culturii,
în timp ce Dumnezeu trage să-și moară Moartea,
împărțită cu dărnicie Lumii.

Doar Liberul Arbitru își construiește cu nesaț,
Ospiciul Societății de Consum,
unde Omenirea va fi internată,
pentru Eternitate.

35) Pe rafturile măcelăriilor

Replici tăioase,
porționează carnea Cuvintelor,
la abatorul Liberului Arbitru,
unde frazele veninoase,
ucid din fașă orice împotrivire,
de a nu fi procesat,
într-unul dintre produsele de bază cum ar fi,
supușenia, lingușeala sau plecăciunile,
toate înregistrate ca mărci de soi,
în apanajul Ierarhiei,
unde instinctul de haită are mare căutare.

Oricine și orice se vinde și se cumpără,
pe rafturile măcelăriilor acestei Vieți,
în afară de Moarte.

36) Orientare

Colții sângeroși ai Timpului,
sfâșie Apusul.

Caii sălbatici din Clipe,
aleargă Libertatea,
spre bulgărele de foc al Răscrucii,
dintre Binele de aur,
din care ne facem verighetă,
și Răul de mocirlă trupească,
care va întinde mâna,
spre a o primi pe degetul de cununie,
al Destinului,
ce pune Liberului Arbitru,
ochelarii de cal ai Iluziei Vieții,
spre a ne orienta,
cât mai perfect,
către Moarte.

37) Alpină

La stâna Reproșurilor,
nici o frază nu mai poate fi mulsă,
de prețiosul Înțeleș,
din care se produc deliciile artei culinare,
a Înțelepciunii.

Dulăii Întrebărilor latră răgușiți a neînțelegere,
legați de gardurile,
ce par de nepătruns ale unor Iubiri rebele,
care-și fac veacul,
pe vârful de munte al Dorinței,
crezând că vor cuceri Echilibrul,
cel mai greu versant,
din prăpastia Debusolării,
pierdută în acest ținut alpin,
patronat de Instinctul Ierarhiei,
al unei Societăți bolnave de angoasă.

38) O Existență nemuritoare

Poate exista rațiune în arta Infernului de a ne numi
Oameni?

Căror stele le datorăm țărâna trupurilor noastre care-și
așteaptă tăcute mormântul?

Toți anii lumină ai Universului nu pot întrece în măreție un
singur punct conștientizat de Adevărul Absolut.

O Existență nemuritoare se poate numi Moarte dacă nu
cunoaște Timpul și trecerea lui?

39) Pușcărie

Gratii intrate-n grații,
în lumina palidă a Vieții,
pentru care Dreptatea,
a devenit biserica uitată a Deznădejzii,
iar plenitudinea sufletească,
sfinții care n-au reușit să iubească niciodată.

Furtul în Morala unui hoț devine Cinste.

Câte catedrale nu s-au înălțat prin jaf,
în folosul și binele Credinței,
pentru care nu s-a inventat încă pușcăria?

40) La sărutat de moaște

Reclame amețitoare și amăgitoare,
cu Dumnezeu în poziții din ce în ce mai indecente,
sunt folosite,
în scopul asigurării nivelului de trai al Paradisului,
care și-a pierdut simțul măsurii,
încă de la darea lui în folosință,
celor umili și cu frica Credinței în sânge,
care rup Existența,
în fâșii multicolore de patimi și pasiuni,
ce se vor împleti în cozi uriașe,
la sărutat de moaște ale Morții,
pentru un loc cât mai călduț,
în Lumea de Apoi,
la porțile căreia,
pare a fi o mare bătălie,
pentru obținerea vizei de intrare.

Mai există ceva neîntinat pe lumea asta?

Poate Adevărul Absolut, care nu ne este relevant.

41) Clovnii absurdului

Cum ar fi arătat Lumea,
dacă Iluzia Vieții nu ne-ar fi lăsat Speranța?

Dar crimele zilnice?

Cu siguranță erau mai puține,
fiindcă făptașii nu mai visau la Șansă,
dar tot ea,
nu le mai dădea nici un impuls,
savanților, creatorilor,
care aveau un crez în Dumnezeuul lor.

Poate ochii copiilor bolnavi de cancer erau mai cerniți,
mai veseli sau mai triști?

Clovnii absurdului de la cârmele guvernelor ar fi devenit
mai conștienți?

Iată cum Viața,
devine un Echilibru necesar,
între Rău și Mai Rău.

42) Vulturi hoitari

Zorzoane de idei înfierate,
ning peste Apocalipsa Conștientizării Morții.

Cimitire arhipline de mormintele Adevărilor,
zâmbesc trecătorilor cuminți,
înregimentați în corul Iluziei Vieții.

Vulturii hoitari,
mari și negri ai Absurdului,
se învârt deasupra unui cadavru de Iubire,
dorind să-i sfâșie
și ultimele bucățele,
din carnea Clipelor putrezite,
pe oasele albite ale Uitării.

43) Adevăratul Dumnezeu

Nu pot să cred în Dumnezeul Omului,
făurit din Liberul său Arbitru,
în care se încarnează Iluzia Vieții.

Adevăratul Dumnezeu,
este Lumina Divină a Adevărului Absolut,
o Conștiință Universală,
care nu-ți va cere să te rogi Umilinței,
sau să faci mătăanii Averilor Bisericești,
ci doar să fii drept cu tine însuși și cu cei din jurul tău.

Nu sunt ateu,
fiindcă Dumnezeul meu este Lumina Divină,
dar nici credincios,
în religiile făcute pentru a supune ființa,
și nu pentru a o elibera.

44) Condamnați la Necesitate

Lacătele Cuvintelor de plumb,
î închid lanțurile grele,
care abia se mai târăsc,
duse de pașii Absurdului,
spre închisoarea noastră cea de toate zilele,
Existența.

Ninge cu Moarte,
troienind Deșertăciunea cu noi suflete,
a căror unic sens este eliberarea de Viață,
după executarea condamnării,
la Necesitate.

45) Obrajii Hazardului

Regulamentul sângelui Adevărului,
prevede,
să bată Inima Minciunii,
în ritmul de dans,
jucat,
pe melodia unui Dumnezeu,
ce pare că și-a pierdut grațiile divine,
devenind prea mult,
Om.

Doar sentimentele se mai încurcă uneori,
cu ploaia de vorbe amare,
ce cad șiroaie,
peste obrajii îmbujorați ai Hazardului,
care nu înțelege,
cum de a căzut Iubirea de pe tronul ei divin,
tocmai peste floarea zâmbetului,
pe care o poartă la butoniera Destinului.

46) Piesa Destinului

Sunt adesea o scenă părăsită,
cu scândurile Fericirii putrezite,
pe care nu mai joacă demult,
actorii Iubirii.

Aștept în zadar gongul Regăsirii,
care să-mi bată Eternitatea Clipei,
în care am reconstruit,
un întreg Univers,
al ochilor tăi,
de Nemurire.

Privesc la fantomele spectatorilor Întâlnirii,
care ne aplaudă piesa Destinului,
ce nu s-a jucat niciodată,
pe strada Umbrelor unei Îmbrățișări.

47) Adevărata credință

Podurile de Vise,
ne leagă mai mult de Pământ,
decât cele de piatră ale Realității.

Zugravii politicilor,
pot acoperi mai multe Adevăruri,
dacă vor folosi armele Iubirii,
decât pe cele ale Dușmăniei.

Adevărata credință este să ai un ideal,
pe care să-l divinizezi,
dar să nu-l atingi niciodată,
chiar dacă-ți va cădea umil la picioare,
fiindcă va deveni fața nerușinată,
a Iluziei Vieții,
din care-ți va rânji,
Liberul Arbitru.

48) Copacii Regretelor

N-am înțeles niciodată,
de ce Primăverile mor,
iar frigul din urmele Pasiunilor,
îngheață Așteptările,
îmbrobodite cu veșmintele Minciunilor,
la colțul străzii Dor.

Copacii Regretelor,
din părul albit al Anilor,
au înflorit în toate culorile ridurilor,
prin albiile cărora,
curg fluvii de transpirație sentimentală,
ale cărei țărături,
se lovesc dureros,
de fața răvășită,
a pierderii pentru totdeauna,
de noi înșine.

49) Alinare

Deschide-mi Doamne,
poarta Adevărului,
să înțeleg,
de ce Orizonturile,
mor strivite,
tocmai de cerul senin,
al ochilor Tăi,
iar libertatea,
înseamnă adeseori încătușare,
de Verighete,
ce nu vor crede niciodată în Iubire,
decât în biserici,
clădite fără de Dumnezeu?

Încotro,
voi mai găsi alinare,
dacă Moartea,
a devenit mai liberă,
decât Viața,
iar Minciuna,
mai adevărată decât un Adevăr?

50) În colivie

Căderile surde ale Surâsurilor,
au devenit un simbol,
al Existenței,
atunci când,
au fost troienite în Clipe grele,
înlănțuite de Amintiri,
spre a fi arestate,
într-o Inimă de diamant neșlefuit,
precum mi-e sufletul,
pe care să-l așez,
la cerceii Patimilor,
puși cu sânguință la urechile,
Morții.

În colivia Liberului Arbitru,
am realizat cât de închis pot să-mi trăiesc viața,
abia atunci când s-a stins lumina Iluziei Vieții.

51) Liberul Arbitru al Omului

Ziduri morganatice,
rătăcesc printre ruinele sufletului meu,
care era undeva-cândva o catedrală,
în razele privirii unui Dumnezeu,
pe care l-a pierdut,
la răscrucea Demnităților,
unde m-am simțit umilit și înșelat,
de Liberul Arbitru al Omului,
care-L vedea cu totul și cu totul un Altul,
decât ceea ce ar fi trebuit să fie.

Atunci am început să construiesc din nou,
înlăturând mlaștinile și burienile Amăgirilor,
așezând fiecare cărămidă a Iubirii,
pe soclul de onoare al Adevărului,
zidind în cele din urmă,
un palat al Înțelepciunii,
unde am intrat cu sfială.

52) Descompunere mentală

Orori de presentimente,
își flutură stindardele vinovate,
peste politicile ucigătoare ale Moralei,
unei Lumi,
a declinului și dezastrului spiritual.

Rădăcini ce par a-și fi pierdut,
țărâna trupurilor,
în inimile cărora să se înfigă,
devenindu-le casă,
stau putrezite și purtate de Vânturile Înstrăinării,
prin deșerturile fără margini,
care însoțesc Cuvintele,
într-o caravană a descompunerii mentale.

53) Greierii viselor

Când cimitirele își vor pierde rostul,
Lumea va fi dispărută demult.

Doar stelele ce încă nu și-au murit anii de lumină,
vor mai rătăci visătoare,
peste gheața însângerată a umbrei unui Cuvânt,
ce trecuse mai demult decât Vremea,
și se numea Iubire.

Nici greierii viselor nu-și vor mai cânta,
apăsătorul marș funebru al Iluziei Vieții.

54) Moneda Lumii

Raze de dor,
înlănțuiesc cu îmbrățișări Speranțele,
țâșnind printre norii Depărtărilor,
atât de apropiate Deșertăciunii,
încât până și Visele primeau un gust amar,
fiind asortate cu zahărul Amăgirii,
adus tocmai de la băcănia insalubă a Timpului,
unde se vând Clipele Eterne,
din ce în ce mai multe,
pe mai nimic,
traficanților de Întâmplări,
care le duc în bordelurile Destinului,
spre a câștiga cât mai mult de pe urma lor,
fiind plătiți în cea mai valoroasă monedă a Lumii,
cu nume de Nimicnicie.

55) Vulcanul Zădărniceii

Spini debusolați,
dau anunțuri la Mica Publicitate,
fiindcă-și caută capete,
pe care să le transforme în Criști crucificați,
pe Soarta unei Credițe,
ce ar părea a Nimănui,
dacă nu ar fi sângele Suferinței,
care să țâșnească din vulcanul nestins,
al Zădărniceii,
unei Istории a Neînțeleșului.

Se cutremură până și ruinele bisericilor,
ce-au fost zidite de natură,
în cimitirele genelor noastre,
care ne-au dictat mereu,
cum să urmăm,
calea prăfuită și criminală,
sadică și ticăloșită,
a unui Liber Arbitru,
al Iluziei Vieții,
pentru a ne recâștiga adevărata Libertate,
prin Moarte.

56) Trupuri firave

Lacrimi de trandafiri,
se scurg pe altarul neînțeles al petalelor,
pe care și-au scris Ploile,
jurnalele intime de fiecare zi,
pline de poezie și candoare,
atunci când au udat,
țărâna trupurilor firave ale Sentimentelor,
care se înțepau deseori,
în spinii solitari ai Momentelor,
unei primăveri aprinse,
în inimile noastre.

Nimeni nu știa că într-un apus însângerat,
toate acestea,
vor fi retezate de cleștele nemilos al călăului,
cu nume de Iluzie a Vieții,
pe eșafodajul Liberului Arbitru.

57) Un Dumnezeu al greșelilor

Aripile frânte ale Amintirilor,
se risipesc în sângele vulcanic al Dorului.

Zbor de gheare,
peste buzele nestinse și capricioase ale Cuvintelor,
ce sfâșie scările Ierarhiei,
unde lumina existenței ochilor de zăpadă ai Adevărului,
este vrăjită,
de reptilele veninoase ale norilor,
din cugetele pătate,
de prea multă ploaie de basme,
care ne minte Voința,
seducătoare a democrației Iluziei Vieții,
învățându-ne primii pași ai compromisurilor,
în timp ce ne lovim de bastonul de oțel,
al Liberului Arbitru,
dat de un Dumnezeu al greșelilor,
pe care nu le vom putea înțelege niciodată,
ca fiind necesare.

58) Cine știe?

Ne-am tatuat de dincolo de naștere,
cu simbolul Morții acestei Vieți?

Să fim realitatea unei himere,
a unei lumi care nu ne aparține?

Cărei umbre de Iubire și Conștiință,
a Cerului de Clipe,
îi aparținem de fapt,
odată ce Destinul,
pare a se sfârși de fiecare dată și negreșit,
în cimitirul Gândurilor,
greșite sau nu?

Să aflăm că suntem un joc al ielelor nebune,
pe fluviul unui Vis abia după ce nu vom mai fi?

Poate un soclu al unei cruci,
pe care nu am înțeles-o niciodată,
care s-a sfărâmat la picioarele,
Vanității, Îndoii și Deșertăciunii?

Cine știe?

Oare chiar știm?

59) Ospiciu Social

Aș vrea să deschid larg,
ușile aripilor frânte din Simțire,
indiferent de frigul rupt din Gândurile,
ce au apăsât atât de mult Lumea,
încât au devenit a doua personalitate a ei,
prin Cunoaștere,
creînd un alt Univers,
un Ospiciu Social,
unde stelele sunt șomere,
iar galaxiile au un buget de cheltuit,
pentru tâlhăriile și ticăloșiile celor aleși,
de băncile interstelare.

Decât să conștientizăm o astfel de Existență,
a Desfrâului,
era mai bine să nu realizăm acest lucru,
dar atunci cu ce s-ar mai fi hrănit Moartea,
dacă nu ar fi existat pentru noi?

60) Undeva - Cândva

Țărmuri însingurate,
care și-au pierdut oceanele Viselor,
devenite oaze de dor,
în deșertul pustiului din urmele șterse,
ale Amintirilor,
unde Fericirea a devenit,
Moarte,
iar Destinul,
Mormânt,
lovesc abisul norilor din suflete,
cu furtunile Inimilor,
unde mai fulgeră,
cu Iubire.

Mănunchiuri de valuri ale Lacrimilor,
se strâng în buchete de Regăsiri,
spre a fi oferite Trecutului,
ce pare de neînțeles,
în noianul de vorbe goale,
din ce în ce mai străine,
ale Zilelor naufragiate,
din Paradisul care ne-a unit,
undeva- cândva.

61) La botezul Morții

Am sărutat palmile Zodieii,
care m-a născut,
din Lumina divină a Zorilor,
Conștientizării Cunoașterii,
unde Steaua mea,
venise să mă boteze cu Moarte,
pe cântarul unei Lumi,
pe care o promisem drept verighetă,
a propriului Destin,
unde nu știam cât voi cântări,
la împlinirea mea cu Nemurirea.

Și am strigat din toate puterile galaxiilor,
ce-mi deveniseră trup,
unele moarte mai demult decât Vremea,
ce-mi dăduse atomii,
propriilor stele ale simțirii,
spre a deveni,
poezia freamătului unei Eternități,
a unui Dumnezeu,
pe care doar regăsirea,
îl poate înțelege pe deplin.

62) Rana Creației

Să fim rana Creației unui Dumnezeu care nu ne-a vrut?

De ce a lăsat atât de neînțeleș Străinul din Noi, ca nu cumva să-L descoperim,
cu adevărat?

Dar Păcatul Originar, care ne învinovățește de ceva ce nu am făcut personal?

Cum de ne-a fost pasată această vină colectivă și din ce cauză?

Ce caută Iluzia Vieții cu înșelătorul ei Liber Arbitru în această ecuație a suferinței?

63) Negura prostimii

Podurile în construcție ale Privirilor,
trec apăsătoare,
peste bănci de plumb,
dintre bisericile Compromisurilor unor Bani,
și divinitatea,
ce pare că ne-a părăsit de orice Speranță,
a unei lumini,
de la capătul tunelului cu nume de Bun Simț.

Macarale ale prostituției politice,
ridică noi palate de bordeluri parlamentare,
din ce în ce mai strălucitoare,
peste negura cotidiană a prostimii.

64) Era Fumului

Trăim o eră a Fumului,
de șenile în războaie,
sau roți care ne învârt creierele,
într-o horă a poluării,
de noi înșine,
din ce în ce mai depărtați,
de natura Luminii Divine.

Mereu afumați,
nu înțelegem,
Calea către Crășma Crediței,
devenită bordelul parohilor de lux,
al politicilor de marketing,
viitoare și trecute,
ce vând orice la preț de speculă spirituală,
de la lumânări la cap de Iluminare moartă,
până la icoane de răspunsuri,
din ce în ce mai deocheate.

65) Imperfecțiune și Perfecțiune

Să fi căzut în grațiile Libertăților decăzute,
la împlinirea unui Soroc,
la care Dumnezeu nu se aștepta,
să fie chiar roata de moară,
a Speranțelor Sale isterice,
cu privire,
la ce anume poate însemna Fericirea,
Dorința și Conștientizarea Cunoașterii?

Poate că Imperfecțiunea,
ar trebui să ne devină alean, altar și povață,
iar noi prin curaj și abnegație,
să descoperim,
infinita Perfecțiune Pură,
ce izvorăște din aceasta,
devenindu-ne,
adevărata Mare Eliberare de noi înșine,
decât ceea ce Morala Omului,
sau ale Dumnezeului creat de acesta,
consideră a fi Perfecțiune.

66) Cavourile trupurilor

Coroane de Vise,
se aştern pe mormintele Amintirilor,
ucise în zorii sângerii ai unui Sânge,
în genele căruia au fost lăsate,
Iluzia Vieţii şi Liberul ei arbitru.

Dansurile funebre ale norilor,
ce ne răcoreau cândva Inimile,
cu ploile reci de săruturi,
se reflectă,
pe bolţile de marmoră neagră,
ale cavourilor trupurilor noastre,
în care ne-am închis pentru totdeauna,
Simţămintele.

67) Florile noastre

Flori de gheață,
dăruite troienelor,
din Cuvintele degerate,
par a se topi,
în ochii de cer,
ai Luminii Divine,
prin care mi-ai privit,
sentimentele.

Flori de cer,
spală cu apa lor nemuritoare,
lacrimile mormintelor de pași,
pe care ar fi trebuit să-i fi făcut,
pe puntea îmbrățișării.

Flori de hârtie,
pagini nescrise,
ale unei Iubiri,
decăzute din Paradisul Eternității,
pe răceala Cimitirului,
dintre palmele sângelui tău,
și respirația viselor mele.

68) Joc diabolic

Clepsidre de patimi,
cântăresc Existențele obeze de suferințe,
într-un joc diabolic,
al Absurdului cu Deșertăciunea.

Rouă de patos,
speli fața nevăzută,
a unui Dumnezeu pe care L-am creat,
pentru a ne putea ucide adversarul.

Zei de oțel,
topit din săbiile,
prin care ne-am încoronat Moartea,
drept împărăteasă a Voinței.

69) Câte vieți ne sunt necesare

A învățat cineva să numere,
Infinitul Adevărului Absolut,
sau câte vieți ne sunt necesare,
pentru a ne înțelege sensul Morții?

Poate vom afla câți pași mai avem de făcut,
până când ne va fi dat să ne cunoaștem,
icoana propriei Iluzii a Vieții și cauza ei?,
să o ștergem în fiecare dimineață,
cu respirația adevăratului înțeles,
al menirii pe acest Pământ.

70) Rolurile Existenței

De ce ne-a luat Dumnezeu,
toate rolurile acestei Existențe?

Nu putea să ne fi lăsat și nouă,
măcar unul secundar,
de dus tava prostiei la masa prostituției politice,
de exemplu?

Știu că mulți vor spune, asta și facem.

Nu, le răspund,
Este doar Iluzia Vieții lor,
atâta timp cât trecutul Liberului Arbitru,
ne arată doar o cale a unui Destin,
și nu mai multe,
cum ne minte cu nerușinare viitorul,
că aceea ar fi cea aleasă.

De către cine și pentru ce Deșertăciune sau Absurd?

Dacă am avea posibilitatea,
să ne vedem,
doar cu o fărâmbă din ochii Adevărului Absolut,
oare cum am arăta,
cum ar fi Dumnezeu și Creația Lui,
dar Timpul și Spațiul,
Lumea în ansamblul ei,
sau Conștiința socială și individuală?

71) Nota de plată

Singurătatea,
l-a determinat pe Dumnezeu să creeze,
o Lume,
pe care nu cred că și-ar fi dorit-o niciodată.

Să fi fost atât de debusolat și angoasat,
încât multe din mărețele Sale realizări,
par mai degrabă a fi injurii,
la adresa Existenței,
decât biserici sufletești,
gata de întrupare,
în atomii stelari ai Gândurilor.

Și atunci,
de ce îi lasă pe alții să plătească,
nota de plată,
a Păcatului Originar.

72) Pocăință

Clovonii frazelor de plumb,
au fost în cariera lor,
sfînții unor icoane,
pe care nici Păcatul Originar,
travestit în obligație,
pocăință și plată pentru greșeli imaginare,
ale nu știu căror gene ale înaintașilor,
nu-i mai înțelegea.

Atunci când și-au schimbat cariera,
au furat de pe murii reci și posomorâți,
azi ruinați,
ai bisericilor de interese,
întreaga vopsea a ouălor încondeiate,
în care pare că s-ar fi aflat,
Viitorul,
pentru a-și acoperi urmele pline de pucioasă,
care li s-au lipit pe tălpile Destinelor,
în periplurile dese,
prin Iadul Conștiinței de Sine,
redevinând capabili să iubească din nou,
oamenii.

73) Pentru totdeauna

Nu pot să cred,
că marea greșelilor,
poate rupe atât de ușor,
țărmurile statuii unei Iubiri,
la care ne-am întâlnit,
doar odată în Viață,
Eternitatea,
pe care am rupt-o,
în două jumătăți de inimi,
apoi le-am ascuns,
în buzunarele rupte,
ale Destinului,
și odată pierdute,
oricâte alte jumătăți am găsi,
nici unele nu se potrivesc,
cu Eternitatea,
pe care tocmai am părăsit-o,
Uitând,
pentru totdeauna.

74) Corbi și amăgire

Garduri de întrebări ne închid Visele,
devenite nori de sudoare,
prelinși pe cerul unui Destin,
ce pare al nimănui.

Regrete vrăjite,
își pierd corporalitatea,
pentru a se transforma,
în stafiile unor Doruri,
ale neînțeleșului.

Corbii nenăscutelor Amăgiri,
încă se mai rotesc deasupra Speranțelor,
gata să fie sfâșiate,
la cea mai mică tresărire de împlinire.

75) Pustiu și consolare

Porturile urmelor pustiite,
de Iluzia Vieții,
par a-și fi pierdut pașii vapoarelor,
care le duceau,
în depărtările adânci,
din nemurirea fermecătoare,
a Regăsirii.

Doar Liberul Arbitru,
le mai consolează din când în când,
cu o fărâmbă de Speranță,
izvorâtă și ea din Steaua Singurătății,
unei povești de iubire,
a Nimănu.

76) Existență de fum

Cuvinte de vânt,
aripi fără zbor,
regrete zadarnice,
în Zile care dor,
Existență de fum,
lacrimi de scrum,
cenușă de înțelesuri,
zodii amare,
fețe cu priviri neclare,
întorc roțile de foc,
ale Deșertăciunii,
unor Destine aprinse,
ce vor deveni prin Moarte,
Torțe ale Mormintelor,
din sufletele noastre?

Sau vor lumina stelele regretelor,
unor iubiri,
pe care nu le-au înțeles niciodată?

77) La bursa Credinței

Ploi de regrete,
se scurg pe Adevărul Absolut,
al Existenței Liberului Arbitru,
născând o Lume a suferinței,
vărsată-n drumul Destinului,
unor Iluzii ale Vieții,
din nopțile ce par pierdute,
pe fața unei Dimineți a Compromisului,
dintre nevoie și necesitate.

Lacrimi de scrum,
strigăt surd de patimi,
ning peste religiile Minciunii,
troienindu-le sfinții cucernici ai speculațiilor,
cu noi câștiguri surprinzătoare,
la bursa Credinței.

SORIN CERIN THE FREE WILL

SORIN CERIN THE FREE WILL

